

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. II. szám 2014. február hónap

Valentin nap

„Ki tudja, lesz-e valaki, aki engem választ párjául?”- kérdezte minap rezignáltan egy negyvenes éveiben járó testvérünk. Az ilyen kérdéseket mindig nehéz megválaszolni, a pártában maradás rendkívül összetett dolog. Tűnődése egy csomó emléket hívott elő a közelmúltból. A „szerelmesek miséjét”, ahol különböző életkorú házaspárok tettek tanúságot vonzalmuk tartósságáról, a fiataljainknak szervezett „Spielhóznit”, ahol az ismerkedésről, udvarlásról hallhattak frappáns gondolatokat, a kiskamaszoknak vetített *Séta a múltba*, vagy *Változó szerelem* című filmeket, amik fontos igazságokat fogalmaztak meg a művészet eszközeivel...

Tény, hogy a keresztény értékek eltűnőben vannak, s aki az Ige mécsesét maga előtt tartva keresi az Igazít, folyvást csalódnai kényszerül. Milyen jó lenne minden lehetséges fórumon hallatni hangunkat az *alternatíváról*. Arról, hogy érdemes ragaszkodni kincseinkhez, érdemes körültekintőnek, következetesnek lenni és életre szóló kapcsolatban gondolkodni, mert amikor megteremtett, ezt kódolta belénk az Isten. Se szeri se száma a párválasztásról szóló keresztény tartalmú könyveknek, filmeknek, videóknak. Létezik már keresztény társskereső portál, és ebben a globális faluban az Internet a szűrő szerepét is betöltheti.

Csak az a kérdés, mi magunk mennyire hiszünk az Írásnak, mennyire hiszünk, hogy: „erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.” (Én 8,6), mennyire számít, hogy az illető szíve olyan legyen, mint a miénk, a hangsúlyokat lehetőleg ugyanoda tegye. A „majd én megtérítem őt” filozófiája az esetek többségében kudarcra kecses. Ha egészséges almát teszek a pudvásak közé, attól nem válnak a gyümölcsök hibátlanná. Persze abban is nagy-nagy igazság van, hogy aki évtizedekig várja a nagy Őt, talán maga se gondolja komolyan a társra találást.

Egy azonban bizonyos: csak az képes boldoggá tenni a jövőbelijét, aki társ nélkül is boldog és kiegyensúlyozott. Talán épp ez a kisugárzás és belső béke lesz az, ami „fölbreszti a szerelmet” a másokban és a kimondatlan vágy előbb-utóbb visszhangra talál.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Sámson asszonya

Még sokáig hallotta a haját vesztett, megvakított Sámson ordítását, a láncok csörgését. A fülére tapasztotta tenyerét, de még akkor is, úgy is, mintha egy veremből jajgatna fel a hős. „Gyerünk, te átkozott - üvöltött valaki - majd a börtönben észhez térsz!” Aztán ahogy távolodott a csoport, úgy lett egyre nagyobb a csend is a Sórek völgyében.

Delila fáradtnak érezte magát. Bement a hálókamrába, ledült az ágyra, ahol még nem is olyan régen Sámson feküdt, és megpróbált aludni. Nem tudott. Lehunyta szemhéja alatt sebesen váltakoztak a képek, melyek a megtörtént eseményeket idézték fel újra. Az együtt töltött éjszakákat, az öleléseket, Sámson haját, mely mint fekete sátor fedte be olykor. Hányszor játszadoztak el vele az ujjai, és akkor még nem sejtette, hogy a megfektetésre váró titkot simogatja. Akkor még a ropant izmokban tudta csak az erőt, és nem a puhán szétterülő, a játékosan ujjára tekeredett hajszálakban. Még a titkot megtudva sem hitte, hogy így igaz. Sámson tréfájának gondolta ezt is. Csak amikor a hajfűrtök aláhullottak és az álmából riasztott, összeláncolt férfi tehetetlen vergődését nézte, győződött meg róla, hogy Sámson igazat szólott. „Hála néked, Delik! - mondták Sámson elfogói. - A népednek tétl szolgálatot. A legádázabb ellenségünkötől szabadítottál meg minket.” „Igen - gondolta akkor - az ellenségtől titeket, de magamat kitől...? Attól az embertől, aki jó volt hozzám, aki szeretett.” „Itt a pénz - mondták neki ahogy megállapodtunk. Ezeregyszáz ezüst siklus. Tedd el, megérdemled...”

Delila felkelt az ágyról, előkereste az elefántcsont dobozt, felemelte a fedelét. Aztán belemarkolt a pénzbe és lassan csurgatta ki az ujjai között. Egy halom pénz, ez maradt meg Sámsonból. A tegnapi csókok hideg ezüstbe fagytak, a meghitt beszélgetéseket csak az érmék csengése idézi.

Delila másnap öszvérré ült, és útra kelt Asdódba. Az aranyműveshez indult, hogy karpereceket, függőket csináltasson, de a városba érve eltért a szándékától. A börtön irányába fordította az öszvért, bár jól tudta, hogy még egy pillanatra sem láthatja Sámson. De ezzel most nem törődött. Egyszerűen vágott arra a

különös érzésre, hogy az „ő rabja” közelében lehessen, még ha kőfal választja is el őket egymástól.

A börtön előtt örök járkáltak. Amikor meglátták Delilát, üdvözlésre emelték a lándzsájukat. Delila rájuk mosolygott, majd az öszvérről leszállva odalépett az egyikhez, és megszólította.

- Hogyan viselkedik a fogoly?

- Csöndes - válaszolta az ő -, és minden parancsot teljesít. Mintha nem is ő lenne már.

- Meg van láncolva?

- Meg, asszonyom - mondta az ő úgy dolgoztatják. Gabonát őröl, mint a vak ló - tette hozzá nevetve.

Delila bölintott, mint aki kielégítőnek találta a válaszokat. Aztán karcsú alakja ismét az öszvér hátára lendült, és elindult vissza a Sórek völgyébe. Az őr utána bámult, majd cinkosan hunyorított a társának:

- Ennek az asszonynak én is elárulnám az erőmet! Hetek teltek el, de Delila még mindig nem nyúlt a pénzhez. Csak nézgette olykor, játszadozott vele, és elábrándozott azon, hogy mire lehetne költeni.

- Nem arra való a pénz, hogy dobozban legyen - mondta apja, aki kereskedő volt, hanem hogy forogjon. Bíz rád, Delila, az én kezemben megsokszorozódik.

Delila mosolygott, nem válaszolt. Mi köze ennek a vén embernek az ő pénzéhez? Ez az övé, nem másé. Ha akarja elássa, vagy szétosztogatja a rabszolgák között.

Dágon isten papjai is eljöttek hozzá. Rá akarták beszélni, hogy a pénzből juttasson Dágonnak. Természetesen a papok közreműködésével.

- Légy hálás, Delila - intette Jerubbaal, a főpap - mert Dágon isten segített abban, hogy megtudd Sámson titkát. Légy engedelmes, jó lánya Dágonnak, aki szeret téged.

Delila megígérte, hogy engedelmes, jó lánya lesz Dágonnak, de azt nem ígérte meg, hogy ezt pénzben is kifejezésre juttatja. Miért is tenné? Dágonnak miért kellett az ő segítsége Sámson legyőzésé-

hez? Eleget kérték a papjai, és akkor nem csinált semmit. Érje be hát azzal az ünnepséggel, ami rövidesen Asdódban, a templomában lesz. Meg az áldozattal, amit majd bemutatnak neki. Mert akkor már készülődtek a nagy hálaadó ünnepségre Asdódban. A templomot takarították, Dágon isten hatalmas aranszobrát tisztogatták, fényesítették, és kijelölték az áldozatra szánt állatokat.

És amikor elérkezett a nap, több mint háromezren zsúfolódtak a nagy templomcsarnokban. A városfejedelmek és a papok Dágon szobra körül helyezkedtek el. Jerubbaal, a főpap egy emelvényre állt, szemben Dágon szobrával. Magasra emelt kézzel hajladozott, és minden meghajlás után Dágonat dicsőítette.

- Dicsőség néked, Dágon, mert megszádatottál az ellenségünkötől!

- Dágon! Dágon! - zúgta a sokaság.

- Hódolat néked, Dágon, te magasban trónoló, mert újra naggyá tetted a te népedet!

- Dágon! Dágon! - harsogta a sokaság.

- Áldott légy, Dágon, te erőből duzzadó, kinél erősebb isten nincsen!

- Dágon! Dágon! - zengte a sokaság, és hullámozott, mint a tenger. Az asszonyok, a férfiak mellüket verve hajladoztak. A zúgó morajlásban csak Dágon isten félig ember, félig hal alakú szobra volt csendes és néma.

Delila ott állt a bejárat közelében. Szépségével kivált a filiszteus asszonyok közül. Karcsú alakja a legfinomabb leplekbe burkoltan, éjfekete, dús haját aranypánt tartotta össze. Apjái valahol a templom közepe táján dicsőítették Dágonat, és várták a nagy áldozati szertartást. Az mindig izgalmas, nézni, ahogy leöldösik az állatokat.

- Hozzátok ide Sámson is! - ordított ki egy hang a tömegből. - Mulatni akarunk rajta, nevetni a meggyöngyült szörnyetegen!

- Úgy van! - helyeselt a sokaság. - Lássuk Sámson! Lássuk a világtalan fenevadat!

A városfejedelmek és a papok tanácskoztak. Helyes-e, ha Dágon isten megszentelt templomába hozzák az ellenséget? Mi lesz, ha Dágon megnehezte ezért?

De a nép egyre mámorosabban követelte Sámson. Nem teljes az öröm, ha nem keveredik kárörömmel. Ha nem látják megcsúfítva azt az embert, akinek sokáig még a nevét is csak félve merték kimondani.

Jerubbaal csendre intette a sokaságot.

- Jól van - mondta - idehozzátok. De kérjétek meg Dágonat, hogy bocsássa meg ezt néktek, és nézze el gyarlóságokat, amiért az ő ünnepén a meggyalázott ellenségben is gyönyörködni akartok.

- Dágon! Dágon! - kiáltotta a sokaság. - Te felhőkön lovagló, bocsásd meg ezt nekünk!

Jerubbaal intett néhány embernek, hogy a börtönből vezessék oda Sámson. Delila elsápadt, kezét a szívére szorította, mert úgy érezte, ki akar szakadni a helyéről.

- Engedjétek! - kiáltotta, és könnyökével utat lökdösött a tömegben. Amikor a templom közepéig ért, megállt a mennyezetet tartó nagy oszlopok közelében. Lihegett, gyengének érezte magát. Mit akar ő már Sámsonról? Mi köze lehet még ahhoz az emberhez, akit pénzért elárult? Hiszen még látványnak is borzalmas lesz. Egy magatehetetlen roncs, egy félelmes.

És ekkor a templom egyik oldalajtáján belépett Sámson. Delila nem akart hinni a szemének. Haja újra kinőtt a rabságban, talán még dúsabban omolva nehéz vállaira, mint azelőtt. És szálfalakja sem görnyedt alázatosra a börtönben, csak a járása volt bizonytalan, tapogatózó. Erősen rátámaszkodott arra a fiatalemberre, aki vezette.

Sámson meglátva elnémult a tömeg, és a csendben hallatszott a láncok csörgése a rab minden lépésénél. De a csend pillanat-

nyi medréből annál ijesztőbben csapott ki aztán a szidalmak áradata. Szidták Sámson, gyalázták, sőt a hely szellemétől idegenül, köpködtek is felé.

Sámson nyugodtnak látszott, mint akihez már nem ér föl a gyalázkodás. A fiatalembernek mondott valamit, mire az bólintott, és a két hatalmas, mennyezetet tartó oszlop közé vezette. Sámson megállt ott, kezével tapogatta az oszlopokat, mintha támaszt keresne. Aztán állt tovább, mozdulatlanul.

- Dágon! Istenünk, Dágon! - hajlongott Jerubbaal. - Íme, itt van ő, a te ellenséged! Erőtlen immár, nyomorult, esendő. Nem tud már ártani. Nevesd ki őt te is, nagy urunk, Dágon, ahogy mi is tesszük!

Intett a tömegnek, mire elemi erővel tört ki és dagadt egyre nagyobbra a nevetés, mintha sose akarna abbamaradni.

Ekkor Sámson megragadta az oszlopokat, izmai megfeszültek, fejét előreszegte. A nevetés hirtelen megszakadt, ezernyi szempár meredt döbbszerű rémülettel az oszlopokkal birkózó emberre. Mit akar tenni!...?!

- Sámson! Kedvesem! - Delila lerogyott Sámson elé. - Bocsásd meg a te szeren-

csétlen asszonyodnak! Bocsásd meg nekem!

Sámson elengedte az oszlopokat, világosan szemét a hang felé fordította. Ez a hang! Ez a jól ismert! Ez a mézzel és méreggel telített! Ó, hányszor gondolt rá a tömlőcben is. Hányszor idézte maga elé az asszony arcát, testének vágyat lobbantó gyönyörűségét hajlatait, de még az illatát is. És most itt van! Eljött hát ő is.

Sámson tétozódott, arca megrándult a fájdalomtól, és úgy érezte elerőtlenedik, mint annyiszor ennek az asszonynak a közelében.

- Uram, segíts...! - szakadt ki belőle a kétségbeesett kiáltás.

Abban a pillanatban tudta már, hogy ez egyszer nem győzhet felette az asszony, hogy a tündökletes Delila is csak egy a filiszteusok közül, akik megvakították, megalázták. Ismét megragadta az oszlopokat, majd iszonyú erejével addig birkózott velük, míg kidőltek. A mennyezet úgy borult rá a sokadalomra, akár egy szörnyűséges szemfedő. Maga alá temetve mindent, örömet, szerelmet, gyűlölséget.

Tóth-Máthé Miklós

A szeretethadjarat ABC-je

Szerző: Stefan Wyszyński bíboros

1. Tisztelj mindenkit – Krisztus jelen van felebarátaidban. Légy megértő másokkal – ők a te testvéreid!
2. Mindenkiről jót feltételezz, ne pedig gonoszat! Még a legrosszabb körülmények között is találj az életedben valami jót!
3. Mindig jót mondj másokról – ne pletykáldokj és ne rágalmazz! Tedd jóvá a szavaiddal okozott kárt! Ne kelts viszálykodást mások között!
4. Beszélj mindenkivel a szeretet nyelvén! Ne emeld föl a hangod! Ne káromkodj! Ne bosszants másokat! Ne fakassz könnyeket! Nyugtass meg másokat és légy jószívű!
5. Bocsásd meg embertársadnak! Ne legyél haragtartó! Mindig te nyújts békejobbot elsőként!
6. Mindig felebarátod javát tartsd szem előtt! Tégy jót másokkal, viselkedj velük úgy, ahogyan szeretnéd, hogy ők veled bánjanak! Sose arra gondolj, hogy

mások mivel tartoznak neked, hanem, hogy te mivel tartozol nekik!

7. Légy együtt érző mások szenvedései láttán! Siess mindig a segítségükre jó szóval, tanáccsal, kedvességgel!
8. Dolgozz lelkiismeretesen – mások a te munkád gyümölcsét élvezik, ugyanúgy, ahogy te is élvezed mások munkájának a gyümölcsét.
9. Tevékenyen vegyél részt közös-séged életében! Légy nyitott a szegények és betegek szenvedéseinek orvoslására! Oszd meg velük anyagi és lelki javaidat! Próbáld észrevenni mások miben szenvednek hiányt!
10. Imádkozz mindenkiért, még ellenségeidért is!

Árral szemben Gyorsabban - magasabbra - erősebben?

Két évvel ezelőtt lelkesen figyeltük a londoni olimpiát. Dagadt a keblünk, valahányszor a magyar himnusz fölhangzott, és némi elégtétellel nyugtáztuk, hogy sokat bántott országunk milyen előkelő helyet foglal el az éremtáblán. De vajon meddig fokozhatók a rekordok, tartható-e még az olimpiai játékok fent idézett jelmondata? Egyáltalán, valóban jó úton járunk-e, ha a versenyt, a versengést tekintjük az élet mozgatójának? Jól tesszük-e, hogy már az óvodától kezdve arra ösztönözzük a gyerekeinket, hogy jobbak, felkészültebbek legyenek a többiekénél, mert úgy gondoljuk, hogy ez a jövőbeli sikerük kulcsa?

Azt tanultuk, hogy a természetes kiválasztódás és az erősebb túlélése örök törvény, a verseny ösztönzi a fejlődést, és mindenki a maga szerencséjének a kövőcsa. Mindezek az elvek megfellebbezhetetlen igazságként élnek a fehér ember kultúrájában, aki igyekszik ezt a gondolkodásmódot az egész földkerekségen elterjeszteni. Ez a versengés magányos harcosokat nevel, akik még a szűk családban is hatalmi harcokat vívnak: a férfi és a nő egymás ellen, a gyerekek egymás ellen, a fiatalok és az idősebbek egymás ellen. Mindenki ellenfélle válik, rosszabb esetben ellenséggé is. Már az iskolában megkezdődik a szelekció: aki sokra akarja vinni, annak harcolnia kell - a kortársaival szemben. Ez a szelekció már-már egzisztenciális fenyegetést jelent: aki lemarad, annak nem jut majd olyan vastag kenyér. Legálábbis így tűnik.

Az egyre növekvő emberiség egyre növekvő problémáit nem lehet egy-egy lángelme egyéni csúcsteljesítményével megoldani. Az eddig magunk előtt görgetett kérdések lavínájával immár kénytelenek leszünk szembenézni, ha nem akarjuk, hogy elsodorjon bennünket. Márpedig erre csak együtt, közös erővel leszünk képesek. A nagy vállalatok HR-vezetői is mindinkább az együttműködésre kész és képes munkatársakat keresik, mert egyre nagyobb szükség van valódi csapatmunkára, ahol mindenki a maga szaktudásával, egyéni adottságaival száll be a közös feladat megoldásába, ahol a munkatársak nem egymás ellen, hanem egy közös cél érdekében, egymást támogatva dolgoznak. Ahogyan a sportban vagy a médiában is csalogó az egyszemélyes sztárok képe, hiszen mindegyikük mögött hatalmas, jól szervezett, összehangolt csapat munkája áll, ugyanúgy a tudományban is lejárt a magányos hősök kora, akik egyedül fedeznek fel valami korszakalkotót. Ha tovább akarunk fejlődni, össze kell adódnunk, amint József Attila írja örök érvényű versében:

„Bizony számok az emberek is,
Mintha sok l-es volna az irkában.
Hanem ezek maguk számolódnak
És csudálkozik módfelett az irka,
Hogy mindegyik csak magára gondol,
Különb akar lenni a többinél
S oktanul külön hatványozódik,
Pedig csinálhatja a végtelenségig,
Az 1 ilyformán mindig 1 marad
És nem szoroz az 1 és nem is oszt.
Vegyetek erőt magatokon
És legelőször is
A legegyszerűbb dologhoz lássatok –
Adódjatok össze,
Hogy roppant módon felnövekedvén,
Az Istent is, aki végtelenség,
Valahogyan megközelítsétek.”
(A számokról)

Valóban közelebb jutnánk Istenhez is, ha a kiszorítódsi és a taposóverseny helyett a Teremtő terve szerinti közösségben élnénk, mert ő egy családnak, a saját gyermekeinek alkotott bennünket, és türelmesen várja, hogy hazataláljunk dacos-kamaszos kóborlásainkból. A magam részéről ezért inkább így írnám át az idézett jelmondatot: „Megfontoltabban - mélyebbre - több együttérzéssel!”

Herbert Dóra

PAUL ROTH

Rosszat tettem

Én rosszat tettem
Te rosszat tettél.
Ő rosszat tett.
Mi rosszat tettünk.
Ti rosszat tettetek.
Ők rosszat tettek.

És mert ez így van,
és mindenki tesz rosszat,
és nincs senki bűn nélkül,
én egészen rendes vagyok.
És mert mások még rosszabbat is
tesznek,
én pedig nem annyit és nem oly
gyakran,
jobb vagyok, mint ők,
tulajdonképpen jó vagyok,
mi jók vagyunk.

Kiáltom hát teli torokból:
te rosszat tettél,
ti rosszat tettetek,
ők rosszat tettek.

Ez az én bűnöm,
a mi bűnünk,
nagy bűn.
Vádolom vele magam.

(Ballásy László fordítása)

Reggeli ima (Jörg Zink)

Urunk Jézus Krisztus, világ vilá-
gossága!
Te vagy az Út, amelyen ma járok,
Te vagy az Igazság, amely vezet
engem,
Te vagy az Élet, amelyet megtalá-
lok.

Add nekem szeretetedet,
hogy újra megtaláljalak az embe-
rekben.

Adj nekem türelmet és nyugalmat,
és őrizz meg engem szereteted-
ben!

Urunk, szent Isten!
Amit küldesz, elfogadom:
Sikert és kudarcot, örömet és gon-
dot.

Könyörgök hozzád mindazokért,
akik a mai napot gonddal,
félelemmel vagy fájdalommal kez-
dik.

Kísérj minket, védj minket,
őrizz meg minket.
Köszönöm neked az új napot.
Ámen.

Bátorság vagy bolondság?

Huszonéves házasodok

Elköteleződni huszonévesen? Biztos egzisztencia nélkül? Épphogy befejezve a tanulmányokat? Ami bő egy évtizede még megszokott volt, ma már hajmeresztő ötletnek, sőt bolondságnak tűnik. Pedig egyáltalán nem biztos, hogy az. „Míg az ember meg nem házasodik, mindig fiatal!” - ezzel az állítással az utcán sétáló emberek többsége valószínűleg egyetértene.

Mégsem korunk valamely bölcs „filozófusától” származik, hanem az öreg Cecey száját hagyta el egykor - száz évvel ezelőtt (!) - Gárdonyi örökzöld regényében. A házasodási kor mindig is kényes témának számított: a pártában maradt lányokat számára vette egykor a falu, manapság viszont a fiatalon házasulok felelőtlenségét ültetik a fülünkbe. Sokan sokféle választ - elhúzódo egyetemi képzés, egzisztenciális kérdések stb. - kívánnak adni a későn kötött házasságok égető problémájára, egy viszont biztos: mindig találhatunk jó kibúvót arra, hogy miért ne kössük be a fejünket. Dobó István a török elleni háborúra fogta, mi pedig a haladó korszellemre.

A most megszólaló három pár viszont azt bizonyítja, hogy megfelelő értékrend tudatában – fiatalon is hozhatunk érett döntéseket.

„A baráti körünkben így természetes”

Márk (kommunikációs menedzser, 23 éves) és **Fanni** (orvostanhallgató, 23 éves)

Mikor találkoztatok először?

Márk: A szentendrei baptista gyülekezet teaházában hallottam első ízben Fanniról, ahol mutattak róla egy képet. Tizennégy évesek lehettünk, és onnantól kezdve az a fénykép beleégett a retinámba. Egyszer aztán ő is eljött az alkalomra, és a közös barátokon keresztül végre megismerkedtünk.

Fanni: Havonta egyszer találkoztunk, és szép lassan - többéves barátság után - alakult végül úgy, hogy többek lettünk egymásnak, mint egyszerű barátok.

És innentől kezdve minden ment a maga útján...

Márk: Igen, 2009 decemberétől kezdve egy pár vagyunk, és 2012 márciusában kértem meg a kezét. Fanninak kedd reggelente hatkor kellett kelnie, de aznap én ébresztettem föl azzal, hogy van fél órája összepakolni. Kimentünk a repülőtérre, hogy Olaszországba utazzunk, ahol egy tengerparti falucskában, Manarolában került sor a lánykérésre. Júliusban volt az esküvőnk.

Ezek szerint nem volt nehéz meghozni ezt a döntést.

Fanni: Nem, mert adta magát a folyamat, ahogy haladt előre a kapcsolatunk. Én úgy mentem bele ebbe, hogy nem akartam már más fiúval járni, csakis az igazival. A három év alatt sosem inogtam meg abban, hogy ő-e az igazi.

Nem érzitek úgy, hogy szembeszálltok a korszellemmel?

Fanni: Valójában ez nézőpont kérdése, ebben az évben ugyanis négy, velünk egykorú pár esküvőjére vagyunk hivatalosak. A legközelebbi baráti körben erre nem így tekintenek, de a tágabb

környezetből természetesen érkeztek negatív megjegyzések.

Márk: Erről már sok hozzám hasonlóan gondolkodó fiúval beszélgettem, és igazából jó érzés belenevetni a világ arcába. A mai korszellemre sokszor a határozatlanság és céltalanság jellemző, még a kapcsolatok terén is. A házasságunkkal azt fejezzük ki, hogy egymás mellett döntöttünk. Ma már nem divat az elköteleződés. A nem keresztény értékrendet vallók számára ez bolondságnak tűnik - és ezerszer a fejemhez vágta már - engem mégis büszkeséggel tölt el a dolog.

A konvencióknál tartva mit gondoltok a tisztaság megőrzéséről?

Márk: Ez a kérdés leginkább a neveltetéstől és a szociális háttértől függ. Mi mindketten olyan családi háttérből érkezünk, ahol a Biblia alkotja az alapot, ezért így alakult ki az értékrendünk is. Minden intim dolog csak a házasfelekre tartozik, nem egyházi és vallási nyomásról, hanem saját hitbeli meggyőződésünkről van ez esetben szó. A házasságunkat most alapozzuk meg, és azért lesz egészséges, mert végig így éltünk, és nem csapongtunk előtte.

Fanni: még csak jövőre fejezi be az egyetemet. Ez azért kicsit megnehezítheti a dolgokat.

Márk: Úgy döntöttünk, hogy Fanni az utolsó évben minden figyelmét a tanulásra fogja fordítani, és az elmúlt időszakban úgy alakult a helyzet, hogy az én fizetéséből ketten meg tudunk majd élni.

Milyen terveitek vannak a jövőre nézve?

Fanni: Mindketten nagyon szeretjük a gyerekeket, így szeretnénk hamar családot alapítani. Fontosnak tartom azonban, hogy előtte együtt is eltöltsünk valamenynyit időt, mivel még nagyon sok ismeretlen terület van, amelyet közösen kell felfedeznünk.

Márk: Büszkeséggel tölt el a döntésünk.

„Minden vizsgálat azt mutatja, hogy az lenne az ideális, ha már az egyetemista korban megszületnének a kívánt babák: ez

egészségi okokból is szerencsésebb, de a nők későbbi karrierlehetőségeit tekintve is. Franciaországban például - szintén a súlyos demográfiai válság miatt - komoly szabályozásokat vezettek be a népességnövekedés érdekében, többek között támogatják az egyetemista fiatalok gyermekvállalását.

A házasodástól való félelem valóságos jelenség. Ez főként a férfiakról mondható el, valószínűleg azért, mert érzik, hogy nagy a kockázata annak, ha nem jól választanak. A maszkulin társadalom, a dominancia harc következtében nem arra fekteti a hangsúlyt, hogy a választott hölgynek milyen belső értékei vannak, hanem a csinos megjelenés, a külső értékek válnak érdekessé a társvalasztáskor. Ezzel szemben kimutattuk, hogy komoly védőfaktor a férfiak életében, ha a párjuk számára fontosabbak a belső értékek és kifejezetten stresszforrás, ha a választott hölgy számára az anyagiak, a sikeresség, a jó megjelenés a leglényegesebb. Ehhez járul még az is, hogy az önállóodás ideje kitolódott a mai világban. Míg fiatalon könnyebben választunk magunknak társat, az idő előre haladtával ez egyre nehezebb. Számos férfi és nő addig bizonytalankodik, míg végül magányos marad.

(Jó házassággal a hosszabb életért – beszélgetés dr. Kopp Máriával)

Küzdjünk családunkért!

Mélyen vallásos családból származom. Otthon sohasem hiányzott a család melege, a szeretet és az ima. Szüleim, (főleg édesanyám) beléplántálták a hit igazságait, megtanítottak különbséget tenni jó és rossz között, rámutattak az Isten felé vezető útra. Erős jellemem megformálását legnagyobb mértékben nekik köszönhetem. Soha nem kényszerítettek cselekedetre a saját akaratom ellenére, de mindig közel voltak, hogy segítsenek, felemeljének, ha esetleg vereséget szenvednék.

Házunkban mégsem uralkodott idill, ahogy ezt gondolnánk. Minden volt, de a nyugalom hiányzott. Apám alkoholistá volt és ezt a tényt nem akarta elismerni. (Közvetve a mi beleegyezésünk is jelen volt.) Sokszor harcoltam vele, sokat sírtunk, sokszor válásra akartam rábeszélni anyámat. Ennek ellenére nemegyszer éreztem, hogy nagyon szeret minket, szükségünk van egymásra a lelkünk növekedéséhez, mindenkinek a saját módján.

Tinédzser koromban elhatároztam, hogy megőrzöm a házasság előtti tisztaságot. Később a „Szeressétek egymást” újságnak köszönhetően beléptem a „Tiszta Szívek Mozgalom”-ba és a családomat Szent József oltalma alá helyeztem.

Az ő közbenjárásával, minden nap imádkoztam jó férjért és reméltem, hogy imám meghallgatásra talál. A „Tiszta Szívek Mozgalom” bátorságot és erőt adott, hiszen Legjobb Barátomnak tettem esküt és Őt nem lehetett félrevezetni. Kitartottam a tisztaságban és hittem, hogy az Isten megfelelő embert hoz az utamba.

Nagyon gyorsan, már középis-kolás koromban meghallgatta az Úr kérésemet, de én ezt akkor nem hittem el. Isten időt adott hogy megértem saját magamat és szívemet. Hosszú idő után megértettem, hogy az a férfi, akiért anynyira mélyen imádkoztam, karnyújtásnyira mellettem van.

A „felismerés” pillanatától a házassági eskü letételéig egy év telt el. Tavaly, Máriás hónapban részesültünk a házasság szentségében. Isten mellett a család és barátaink voltak tanúink. Szent József vigyázott rám, hogy férjemnek a legnagyobb ajándékot adhassam. Ezért

a legjobb ajándékot kaptam cserébe, amelyről még álmodni sem mertem: a férjem tisztaságát.

Az áldás gyorsan jött családunkba. Az Úr jószágában és szerelmünkben bízva, utóddal áldott meg minket. De nem hagyott próbatétel nélkül, melynek foka is magas volt.

Kiderült, hogy veszélyeztetett terhes vagyok. A terhesség kihordásának feltétele: egész idő alatt ágynyugalom és szexuális absztinencia. Életünk nagyon nehéz időszaka volt ez. Mint ágybanfekvő, feleslegesnek és értéktelennek éreztem magam. Férjem mindig mellettem volt és segített, gondoskodott rólam és ismételte, hogy ez az én misszióm, gyermekünk élet-adásának missziója.

Túléltük, a feltételeket betartva. Kitartásunk jutalma az a kicsi leányka, aki most mellettem nyugodtan alszik.

Férjem jelen volt a szülésnél. Ez a fontos esemény még közelebb hozott bennünket egymáshoz, szerelmünk megerősödött.

Megköszönöm Istennek a családomat, bár tudom, hogy küzdeni kell érte. Most már nem félek a küzdelemtől, mert érzem, hogy minden próbatétel, melyet Isten nyújt nekünk átléphető, amennyiben bízni tudunk Benne. Isten megáldja a családokat, tehát teljes erőnkől küzdenünk kell érte.

Egyszer egy pap ezeket a szavakat mondta nekem: „Feleségnek és anyának lenni hivatás, melyben a másik emberért kiégünk.” Én szeretnék kiégni a családomért.

Ma már megértem szüleimet és a házassági eskü szövegét:...” nem hagylak el téged halálomig!”

Kedveseim! Azért írtam le ezeket a sorokat, hogy azok, akik hisznek, de nem tudnak kitartani a tisztaságban, higgyék, hogy van értelme a tisztaság megőrzésének

A házasság előtti tisztaság megőrzése segített nekünk átélni a nehéz kilenc hónapot és megérteni, hogy mi az igazán fontos az életben. A tisztaság legnagyobb csodája az Isten által meggyújtott szikra életünkben, amit szívemből köszönök Istennek.

A Szent Család oltalmazzon minden családot és legyen példaképük!

Szent Család! Oltalmazz bennünket is, mert átadtuk Nektek családunkat! Ámen.

Egy hűséges olvasó

Kányádi Sándor

Valaki jár a fák hegyén

**valaki jár a fák hegyén
ki gyújtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott**

**én félek még reménykedem
ez a megtartó irgalom
a gondviselő félelem
kísért eddigi utamon**

**valaki jár a fák hegyén
vajon amikor zuhanok
meggyújt-e akkor még az én
tüzemnél egy új csillagot**

**vagy engem is egyetlenegy
sötétlő maggá összenyom
s nem villantja föl lelkemet
egy megszülető csillagon**

**valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemen
mondják hogy maga a remény
mondják maga a félelem**

1994

A kanári

Valakinek volt egy énekes kanárimadara, és úgy gondolta, hogy tavasztól kezdve nem tartja a házban a madarat. Elhatározta, hogy a nyári időre felfüggeszti a madár kalitkáját egy nagy fa alatt az udvaron.

A fán számos veréb lakott, és mielőtt a madár gazdája rájött volna, hogy mi történik, a kanárimadár elvesztette énekeit. Rossz társaságban volt egész nyáron, és a régi szép énekek soha többé nem tértek vissza, csak a csiripelés folytatódott egyhangú monotonossággal.

Vannak hitvalló keresztyének, akik valamikor csodálatosan tettek bizonyosságot Krisztusban rejtett életükről, de elvesztették bizonyosságtételüket, mert rossz barátokat választottak.

Jak. 4,4

Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.

Beszámoló a karitás 2013. évben végzett munkájáról

Karitás csoportunk 2013. évben is végezte vállalt feladatát: a rászoruló testi és lelki segítségét. A legfontosabb feladatunkon felül – nagy örömeinkre – főképp az utóbbi években különböző természetbeni és anyagi juttatást is tudunk adni a rászorulóknak. A 2013-as esztendőben a CIB Banktól 300.000 forintot kaptunk (meghatározott célra) tartós élelmiszer vásárlása, nagycsaládok számára. Harminc család részesült 10.000.-Ft értékű csomagban Nagyatádon és Ötvöskönyiban. Hitoktatóink és az iskolák tanárai segítettek abban, hogy a csomagok a legjobb helyre kerüljenek. Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindnyájuknak!

Immár hagyomány az „Egymillió csillag a szegényekért” gyertyáért - adománygyűjtés.

Hálás köszönet a híveknek, hogy mindig lelkesen vásárolják a gyertyákat. A befolyt összeg egy részéből egy beteg gyermek gyógyításához tudunk hozzájárulni.

Minden évben meghívást kapunk a henézi városrészben működő Átmeneti Anyaotthon karácsonyi ünnepségére. Az itt lakók szép és megható műsorral, saját készítésű apró ajándékkal kedveskednek a vendégeknek. Csoportunk képviselői ilyenkor adják át a hívek által adományozott gyermekjátékokat és mesekönyveket. Nagyon szépen köszönjük az adományozók jóségát!

Öröm számunkra, hogy az év végén a kolostor épületegyüttesében szépen felújított, új helyiségbe költözhettünk. Itt folytatódik – a rövid technikai szünet után - minden csütörtökön 9-11 óráig a ruhaosztás. Tisztelettel kérjük az adományozókat, hogy ezen a napon szíveskedjenek hozni a felajánlott tartós élelmiszereket és ruhákat. A karitás helyiség a kolostor hátsó bejáratánál található.

Nagyon örülünk, hogy közös összefogással évről-évre egyre több segítséget tudunk nyújtani, mert valamennyien érezzük, hogy adni jó!

Istentől áldott békés, boldog új esztendőt kívánok minden kedves olvasó számára csoportunk nevében,

Kéri Imréné

Balatoncsicsó Szent Ágoston templomához mentünk

Az Adventi időszak küszöbén plébániánk karitás csoportja és a Keresztény Édesanyák Szent Mónika imaközössége zárandókútra hívta meg híveit Balatoncsicsóra. A Szent Mónika imaközösség minden hónap végén tartja meg szokásos közös imaóráját „ünnepélyes” körülmények között. Az új egyházi év kezdetén ennek még inkább szerettünk volna szép környezetet biztosítani, ezért kerestünk térségünkben olyan plébániát, melynek templomát Szent Ágostonról nevezték el. Kézenfekvőnek látszott, hogy Pécsre utazunk és a történelmi Ágoston téri templomot keressük fel, itt azonban nem tudták biztosítani fogadásunkat megfelelő körülmények között.

Ezután Horváth Lóránt plébános úr segítségével jutottunk el a Balaton felvidéki Balatoncsicsóhoz ; a településnek Szent Ágostonról elnevezett templomához, a plébánia világi elnökéhez Scher Jánoshoz. Nagy örömmel vették bejelentkezésünket, lázasan készültek fogadásunkra, az egész település megmozdult. Lóránt atya a szentmiséken meghirdette az utazást, a hívek szép számban jelentkeztek, csoportunkhoz csatlakoztak még régi zárandok társaink Marcaliból és Táskáról is. Az autóbust Lóránt atya vezette. November 30-án 10.30 óra körül a terveknek megfelelően érkezett a csoport a csicsói templomhoz. Az autóbustól a helyiek Csicsó falú zászlajával, mi magunk pedig Szent Mónika zászlajával harangzúgás mellett vonultunk a templomhoz Szent Mónika énekeket énekelve. A templomba belépve a falu kántora „Boldogasszony Anyánk” régi magyar himnusz énekével üdvözölt bennünket. Az ünnepélyes köszöntések után Scher Úr elmondotta a templom és a falu újkori történetét. A törökök kiűzése után az 1700-as évek közepén a Veszprémi Püspökség németeket telepített a falu területére, akik 1776-ra építették fel templomukat, amelyet Szent Ágoston egyháztanító tiszteletére szenteltek fel, azóta többször felújították, az utolsó rekonstrukció 2011-ben fejeződött be, 38 millió forint értékben. Beszélt Szent Mónika érdemeiről, neki köszönhetjük Szent Ágostont, akit nem csak megszült, hanem az igaz útra térített. Erről maga Szent Ágoston számol be a Vallomás című könyvében. A világirodalomban sem írtak még annyi bensőséggel és szeretettel anyáról mint ahogyan Ágoston ír Mónikáról. Ágoston életének igazi melege és fénye az édesanya egyéniségéből források – ezért tekintjük Szent Mónikát a keresztény édesanyák védőszentjének.

A templomban egy tabló Mónika életét, egy Ágoston munkásságát, egy pedig a templom felújítási munkálatait mutatja be. Szent Ágostonról olvashatjuk, hogy 354 november 13-án született és 430 augusztus 28-án halt meg. Egyházatya, „kegyelem doktora”. A kor, amelybe született és amelyből távozott, nem nevezhető az egyháztörténelem aranykorának, az ekét azonban nem Péter-Pál napja körül hasítja a földműves a rögökbe, hanem a tavaszi szelek csipős óráiban. Az Isten stílusához tartozik, hogy az Ágostonokat nem aranykorokban, hanem tavaszi szántások idején küldi a földre. Mindenesetre nyugodtan elhihetjük, hogy amennyit egy-egy kor egy-egy lángelmének ad, ugyanannyit kap is mindenkor a lángelme sugarából, néha még többet is kap.

A rövid beszámolót követően került sor az imaórára, melyet kántoruk közreműködésével Szent Mónikáról szóló énekek színesítettek, majd Lóránt atya és a település plébánosa, József atya koncelebrált szent misét mutatott be. Scher Úr valamennyi résztvevőnek külön erre az alkalomra készült emléklapot adott át, melyen az oltár látható Szent Ágoston szobrával és a templom falán lévő keresztút. A hátoldalon Szent Ágoston életének rövid összefoglalása található.

Bár a templomban már 8 óra óta működött a fűtés, mégis relative hideg volt, az ünnepi szentmise után szívesen fogadtuk a falu közösségi házában az Agapéra szóló meghívást. Itt kellemes meleg, forró italok, finom ételek vártak bennünket, úgy a vendéglátók, mi mint, a vendégek, legjobb tudásunk szerint elkészítet ingyenségekkel kedveskedtünk egymásnak. Baráti, közvetlen beszélgetésekre került sor, majd Scher Úr szólt településük régmúlt és jelenlegi történelméről. Azzal búcsúztunk egymástól, hogy nem most találkoztunk utoljára.

Id. Dr. Herr Gyula

Hűség, hűtlenség

Az ember nem porszem. Istennek annyira nem, hogy köréje teremtsen egy egész univerzumot, születésének pillanatát Paradicsommal ünnepli, bukásakor arca elborul, s vérét ontja érte; teheti-e mindezt egy porszemért?

Jézus Krisztus nem homokba testesült, hanem a föltámadásra kijelölt emberi testbe. A szent íráskor másról sem szólnak, mint Isten s ember súlyos szerelméről, az ember szabadságáról, erejéről, tragikus, de elkerülhetetlen meneküléséről és végletes értetlenségéről. („Hisz minden a tiétek: Pál, Apolló, Kéfas, a világ, az élet, a halál, a jelenvalók, az eljövendők: minden a tiétek...” - mondja Szent Pál.)

Akit egyszer megrázott Isten áldozatának nagysága, annak az emberről alkotott képe megnő, kiteljesedik s ezentúl mindig a dráma „tétje” lesz. Nem Isten, hanem az ember léte kérdéses! Az embernek vannak szomjúságai, amiket csak emberen túli források oltanak. Van olyan világosság igénye, amit nem tud szolgálni sem az értelem, sem a társ, sem a látás szenvedélye. Embert leminősíteni annyit tesz, mint Istent lefokozni.

Az ember annyira nem porszem, hogy elfűvására atombombák orkánjára és égető kemencék százainak kéményeire volt szükség; pokolbéli ellentétként azzal a szélfűvással, amely Jézus föltámadása után bejárta az apostolok utcáit. Ez a szél nem döntött romba városokat, nem villant föl elviselhetetlen fénnyel és hővel. Összekeverte ugyan az örömben dadogó apostolok nyelvét, de utána minden kitisztult egy másfajta eszméleten. Talán sohasem volt nagyobb az ember eszköztelen esetlenségében, mint a Lélek fogadásakor. Erre porszem nem alkalmas. És hivatlan.

Az alázatos figyelem éles figyelem; olyannak ismeri meg az embert, amilyen. Megismeri! A szeretet azonban az elronthatatlan öröm pluszával fölismeri: mintha Isten háta mögött „drukkolna” a másikért, aki ott áll Ura előtt leplek nélkül. Isten azonban hallgat. Látja az átvilágított embert, s benne a szeretetet, ami az emberi lét fonás-iránya.

Az embernek a szeretetben maga mögött kellene hagynia minden részleges ítéletet, hogy a másikat egészen érinthesse; szeretete tulajdonképpen az, hogy megbocsátásból megbocsátásba lép. Az emberi egzisztencia azonban túlságosan is tapad a sokféléhez a szeretet egysége helyett, ami ugyan egy, de szétszágazó; ezért csak Isten képes éppen ott „átvenni” tőlünk az embert, ahol mi már oly reménytelennek ítéltük, mint a bolondot vagy a haldoklót.

Micsoda reményre jogosít, hogy számunkra titok marad minden ember, még ha feltártuk gondoljuk is. Ebben a titokban őrzik az Isten ember iránti végtelen hűségét.

Ezért az embert bármiféle hűtlenségre biztatni, a hűtlenségre, mint nagyszerű „kalandra” hívni: vakság, naiv hit a káprázatokban. Az tán a bajunk, hogy olyan megrögzötten hűségesek vagyunk? Emberhez, eszméhez, hivatáshoz, öregekhez, hazához, adott szavunkhoz, beteghez, tisztességes közlekedéshez, hagyományhoz? Talán ujjonganiuk kellene az anyáknak, mert gyermekeik apja végre kikapcsolódott a „legkonzervatívabb emberi tulajdonság-ból”, a hűségből?

A hűség alapja az emberi lét. Aki hűségre törekszik, úgy tesz, mint a kazalrakó paraszt: tudja, hogy csak alapon áll meg a kazal s formában; az építésnek rakási rendje van, nem mindegy, hová, hogyan s mennyi szalmát rak, lapítgat, egyenget, oszt, míg kijön a kúp, amit a szél sem tud szétcibálni; biztassuk, hogy rángassa ki az alját? Nem tudnók-e, hogy ez a szó, emberi, majdnem azt jelenti: vízre lépni? Mert az ember maga a változékonyság, váratlan apadás a sokból a semmire, ahogy nagyúri-an szétszórja szavát, idejét, életerejét, s megingása idején oly hirtelenül esik kétségbe. Van-e igazán hűséges közöttünk? Az igazi hűség az embert sarkon fordítja, szemközt érdekeivel, vágyaival, önmagával. A másiké lenni, testestül-lelkestül; ki meri erre felnyújtani a kezét? Elillanna, mint napközben a pára; Jézusnak kell lenni ahhoz, hogy kimeríthetetlen legyen. Nem igaz, hogy minket a „feltétlen ragaszkodásról” lehet megismerni, inkább csak ragaszkodó indulatainkról. Nincs bennünk „töretlen kitartás”, legfeljebb kötelességtudás, legyűrt kétségek s kegyelemként megkapott türelem. S nem igaz, hogy a hűség „önként vállalt rabság”. Amit önként vállalkoz, azt akarom. Amit akarok, azt szeretem. Így szeretheti a lekoloncolt pálmát a követet.

Valóban újdonságszámba menne, hogy a nagy szándékok mindig követelően léptek fel az ember életével szemben? Minden jelentékeny mű vagy tett valósággal kiforgatta gazdája szellemi-erkölcsi zsebeit, alig hagyva benne mást üresség-nél. A feltalálók, igazán nagy művészek, szentek, tudósok hűsége sem újtukba dőlt

fa, amin át kell lépniük, hanem maga a lendület, amely egybeesik a céliránnyal vagy összedettségük derékszorító öve. A dolgok megismeréséhez szent idők keltenek. A felszínen soha sincs semmi lényeges, csak ami a fenéktől fodrozódik. Minden vagy semmi - a nagyra törő életnek ez az alapkérdése. S a hűség itt nem „fej vagy írás” rátéte, hanem „feltétel, ami nélkül nincs”. Mi a hűség? Szabad választásom megerősítése. Őt, őket választottam, s ezentúl is választom. Holnap és holnapután is. Mert választásomat többre becsülöm az időnél; nem a választásom káprázat, hanem az idő. Az egyetlen „idő, ami nem káprázat, az időtlenség”. Tehát amit választok, örökre választottam.

Mi a hűség? Ezt a dolgot kiragadom a sokaságból, mert tetszik. Kiragadtam, most figyelem. Meg akarom ismerni, hát alaposan figyelem. Még mélyebben. Folyton, holnap, holnapután is. Egyre többet látok belőle, de nem eleget. Örökre teljesen meg fogom ismerni.

Hol van itt hézag a hűtlenségre? Persze, elkalandozhatok, van unalom is, ásítozhatok, feladhatom, megrokkannhatok. De akkor szépen kísétálok a pályáról, hadd fusson a többi, akinek nincs sem ideje, sem fölös ereje, hogy a „mámorító függetlenség” maszlajgát ráógumiként forgassa a szájában.

Mi a hűség? Koncentráció a lényegre. Aszkézis. Mint például Einsteiné. Vagy Vasarelyé. Vagy Keresztes Szent Jánosé. De a hatgyermekes G. Pista bácsié is. Az ember „beleépül” választottaiba. Személyekbe, dolgokba. S minél nagyobb személyiség épül bele a többiekbe, annál mélyebben egybenő velük. Jézus Krisztusnak, szeretete következményeként, vissza kellett jönnie.

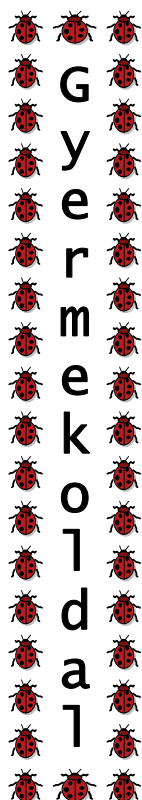
Az erőszakos szétválasztás halálos sebeket okozhat. Tehát a hűség a másikhoz értelem dolga is. Ezért az én „gondolati és cselekvési szabadságom” igazi tere is. Sőt, előlegezett bizalmam a bizonytalan jövőnek. S ha ez a kötődés - mert erről van szó - keserves szakaszokon vezet át, a hűség áldozatom is.

Hűtlenség? Egy rossz vers. Egy elkapkodott híd rekonstrukció. Egy kikerekedő karrierizmus. Vagy tragédia: mert az emberhez való „becsületes” hűtlenség totális igényű, súlypontáthelyező, s végzetes kísérlet. A hűtlen életforma nem tud pazarolni, mint a természet, hanem lassan, öntudatlanul s később már cinikusan leépül. -

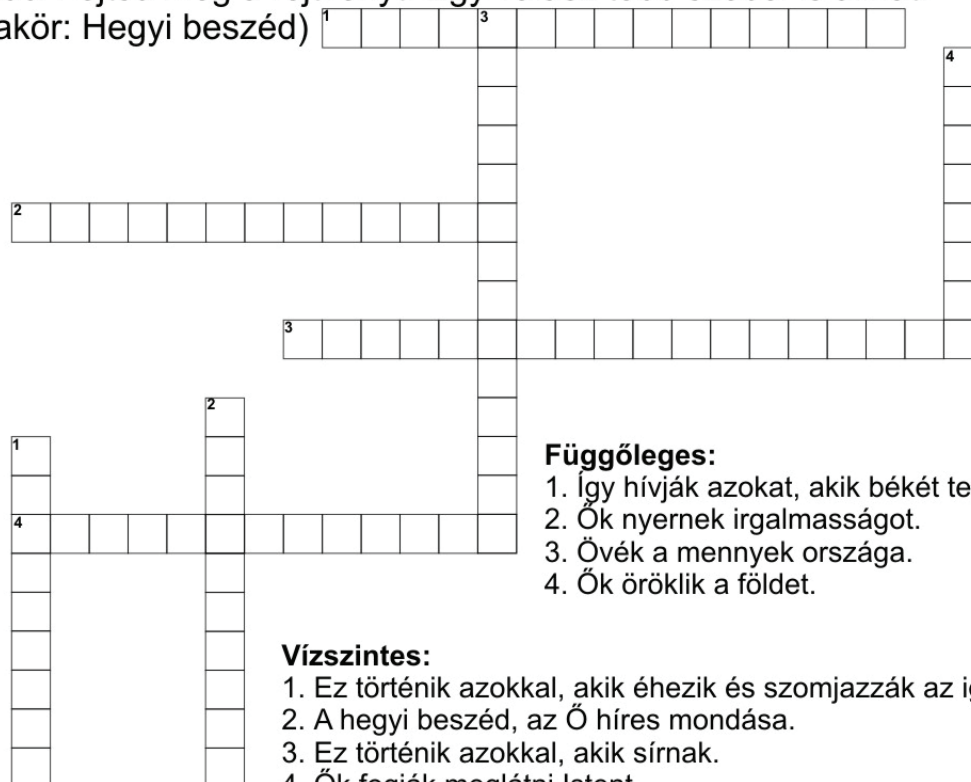
A „porszem” ember és a hűtlenségében „kibontakozó” ember mögött a kisszerűség mesterkelt fölmagasztalása lappang.

A hűséget próbáló ember tudja, hogy reménytelen versenytársa az abszolút hűségű Istennek.

Vasadi Péter

Feladat: Fejtsd meg a rejtvényt! Egy válasz több szóból is állhat!
(Témakör: Hegyi beszéd)

Függőleges:

1. Így hívják azokat, akik békét teremtenek.
2. Ők nyernek irgalmasságot.
3. Ővék a mennyek országa.
4. Ők öröklék a földet.

Vízszintes:

1. Ez történik azokkal, akik éheznek és szomjazzák az igazságot!
2. A hegyi beszéd, az Ő híres mondása.
3. Ez történik azokkal, akik sírnak.
4. Ők fogják meglátni Istent.

Ministránsok téli -hótaposó- túrája a Zselicben február 22-én

Indulás: 8.00 a templom előtt

- Érkezés: Bárdudvarnokra, majd onnan gyalogszerral Patcára a Katica tanyára

- Geochacing a tanya környékén

- Csúszdázás a beltéri óriás csúszdaparkban – ebéd a hozott hazaiból

- Ministráns **Ki-mit tud?**
(vetélkedő csapatokra bontva)

- Baktatás a Fehér Villámig, majd hazautazás busszal

Érkezés: kb. du. 5 órára
(A csúszdaparkba váltócipő, vagy dupla zokni kell!)

Fizetni az útért nem kell, annak örülünk, ha minél többen jöttek!

Játszani jó!

MI LENNE, HA....

Idő: 10-15 perc

Eszköz: -

Létszám: 10-15 fő

Kiküldünk egy embert a csoportból, s ez alatt a többiek gondolnak valakire, aki jelen van a társaságban. A kiküldött játékos visszatérése után kérdéseket tesz fel a játékosoknak a következő módon: "Mi lenne (a gondolt ember), ha virág lenne?", "Mi lenne, ha ország lenne?" stb.

A csoport többi tagjának az illetőt az adott helyzetbe beleképzelve kell válaszolnia. A csoport asszociációiból ki kell találni, kire gondoltak.

Piros-fehér kampónyalóka süti

Hozzávalók:
(kb. 30 db lesz belőle)
325 gramm liszt
120 gramm porcukor
Negyed teáskanál só
200 gramm vaj
2 tojássárgája
1 teáskanál vanília aroma
Fél teáskanál piros ételfesték

Elkészítés:

1. Egy edénybe alaposan keverd össze a lisztet a sóval.
2. Egy másik tálban keverd habosra a vajat a cukorral egy elektromos habverő segítségével (vagy kézzel). A tojásokat óvatosan törd fel, és csak a tojás sárgákat add hozzá a keverékhez. Most keverd bele a vanília aromát. Fokozatosan keverd bele a lisztet is. Először csak a harmadát, aztán a következő harmadát, végül az utolsót.

(nem kell pontosan elharmadolni, csak körülbelül.) Jól gyúrd össze, amíg egyenletes masszává válik.

3. A tészta felét vedd ki a tálból, csomagold folpackba, és tedd a hűtőbe fél órára. A másik felébe keverd bele a piros ételfestéket. Addig gyúrad, amíg az egész tészta szép, egyenletes piros lesz. Csomagold be ezt is folpackba és tedd hűtőbe.

4. A fél óra letelte után vedd ki a hűtőből mindkét tésztát, a tepsit béleld ki sütőpapírral, a sütit pedig melegítsd elő 190 fokra.

5. Mindkét tésztából csipj le egy-egy dió nagyságú darabot. A tenyered alatt görgetve nyújtsd ki őket 10-12 cm hosszú rúddá. Tedd szorosan egymás mellé és tekerd őket össze, mint egy spirált. Tedd a tepsire és hajlítsd be a végét úgy, hogy igazi kampónyalókára emlékeztessen. A tepsin hagyj a sütik között kb. 5 cm távolságot.

6. 8-10 percig kell sütni, amíg a világos tészta enyhén aranybarnává nem válik. A sütőből kivéve várd meg, amíg teljesen kihűl a süti.

Wass Albert

Te és az Isten

Gondoltál-e már arra, hogy milyen csodálatos a világ? Mennyire egész és mennyire tökéletes minden, amit nem az ember alkotott? Nézz meg egy virágot! A legegyszerűbbet: nézz meg egy hóvirágot! Honnan tudja meg bent a föld alatt, hogy odakint már elment a hó s az ágak könnyező rügyein cinkék hintáznak a napsütésben? Nincs telefonja, rádiója sincsen, mégis értesül arról, hogy mennyire haladt a világ a tavasszal. Hideg föld öleli még a gyökeret, de már megindulnak benne az élet nedvei és moccan a csíra. Felüti kis zöld fejét a nyirkos falevelek alól. Kinő a szár, utána futnak a levelek. Zöldek. A föld nedvei összetalálkoznak a napsugárral és zöldre festik a hajszálereket. Aztán kinyílik a szár, kifeszlik a bimbó, előkacag a virág. Kacag. Szinte hallani lehet.

Nézd meg jól, milyen szép! Milyen szép és milyen tökéletes. Ember-művész nem alkotott még hozzá foghatót, csak másolt. Egy láthatatlan nagy művész keze dolgozik körülötted.

Néztél vízcseppet mikroszkóp alatt? Mennyi ezer élet nyüzsgött benne. Egy egész világ. Minden vízcsepp egy világ. Minden világ egy vízcsepp. Önmagáért való zárt egész. A Te szemedben céltalan, mert nem vagy művész. Művész csak egy van ezen a világon, egyetlenegy, aki alkot. Napról-napra, percről-percre, mindig újat és mindig ugyanazt.

Nézd a fát! Nézd a hegyet! Nézd meg a folyót vagy a tengert! És gondold el, hány milliárd vízcsepp van benne, hány milliárd vízcseppbe zárt világ! És aztán gondold a csillagokra! Azokra, amiket ismersz, és azokra, amiket nem ismerhetsz. Tiszta éjszakákon nézz föl az égboltra: olyan éppen, mint a vízcsepp a mikroszkóp alatt. Minden csillag egy élő valami és köztük a Tied, a Föld, talán a legkisebb. Gondold csak el, hány milliárd vízcsepp lehet még ezen az egyen kívül, amit ismersz.

És akkor gondold szájalommal azokra, akik el akarják hitetni Veled, hogy nincs Isten. Nincs, mert ez, vagy amaz így történt. Mert romokban fekszik a házad. Mert meghaltak sokan, akiket szerettél. Mert kevés a kenyér. Mert sok a nyomorúság. A világban, mondod, nincsen igazság. És a Te világot érte alatta. A Te külön világot, ezt az aszfaltos, vízvezetékes, órabéres és gyárkeményes világot. A nyakkendő, nyűszörkalapos, szénhánnal küzdő, műhelyszagú és paragrafusok közé zsúfolt világot. És elfelejtetted, hogy ezt a világot Te csináltad magadnak. Te és a többi emberek, és így egyedül ti vagytok felelősök mindazért, ami benne történik.

Istennek semmi köze a házakhoz és az órabérekhez, az általad feltalált bombákhoz és drótsövényekhez, semmi köze ahhoz, hogy kapsz-e nyugdíjat vagy sem és hogy meg tudsz-e élni abból a fizetésből, amit a többi emberek adnak Neked az önként magadra vállalt munkáért. Isten bele sem néz a számlakönyveidbe, nem törődik a gépeiddel és talán azt sem tudja, hogy létezik az egyik vízcsepp milliomodik porszemén egy úgy-

nevezett társadalmi rendszer, amit mesterségesen fölépítettél magadnak és amivel most nem vagy megelégedve. Ő a csillagrendszerekkel és az ibolyák gyökerével törődik csupán.

Isten művész, aki megalkotta a világok milliárdjait és pillanatról pillanatra újakat alkot. Amit Ő alkotott, azért vállalja a felelősséget. Ott minden az Ő elgondolása szerint történik, tiszta és művészi törvények alapján. Ott nincsenek meglepetések és váratlan fordulatok. Nincs győzelme a gonosznak, mert nincs gonosz. Ezt a fogalmat az ember alkotta és emelte földöntúli alapzatra, hogy megbocsáthasson magának, ha ostobaságokat cselekszik. A sas nem gonosz, amikor lecsap a galambra. Fiainak viszi, hogy élhessenek. Művészi rendező keze igazította így a szerepeket, hogy ne szaporodhassanak el a galambok s ne egyék el az egerek elől a gabonát.

Az ember alkotott magának egy külön világot, a vízcseppben belül. Kiugrott a nagy együttesből, kivonta magát a művészi rendező keze alól, ácsolt magának külön színpadot, pingált magának külön díszleteket s maga osztja ki magának a szerepeket benne. Hát ne jajgasson, ha rosszul sikerül az előadás. Ha a kontár módon ácsolt kulisszák olykor rászakadnak és rozsdás szögekbe veri a fejét. Maga tette oda a szögeket.

Ha rosszul mennek tehát a dolgaid, ne csodálkozz! És főleg ne igyekezz Istenre hárítani a ballépések felelősségét.

Szabad kezet kértél, s Ő, amennyire lehetett, szabad kezet adott. A lerombolt házakért, a drágaságért, a feketepiacért, a széhiányért s azért, hogy pénz nélkül maradtál és vakarod a fejed: Ő igazán nem tehet. Talán nem is tud ezekről. Nem kíváncsi, hogy az Ő rendjén kívül, a sok milliárd vízcsepp közül az egyikben egy izgága kis moszatcska a maga önteltségéből mire végezte. Neki a hóvirágokra van gondja, meg a madarakra. A csillagokra és a fákra. Meg arra, hogy szülessen és meghaljon. És hogy a gyomrod - feltéve, ha mértéktelenségben el nem rontottad - megemészsze az ételt, amit adsz neki. Nem felelős, ha szíved idő előtt megunja pumpálni a véredet, mert hanyagul és könnyelműen elrontottad felesleges izgalmakkal, amiket a magad bosszantására sikerrel kiagyaltál.

Egyáltalában: az Istennek hagyj békét saját világgal kapcsolatban! Nem várhatod, hogy Ő menjen oda hozzád, ha magad voltál az, aki fölényes emberi elmédre hivatkozva hátat fordítottál Neki. Te kell fölkeressed Őt, ha vissza akarsz Hozzá térni. Könnyen megleled, ha igaz és tiszta benned a szándék. Ha nem sértett hiúságodat és csalódott önzésedet akarod Neki elpanaszolni, hanem egyszerűen csak látni akarod Őt s megnyugodni abban, hogy van.

Ott leled mindég, a műhelyében. A vízcseppben, amit számodra alkotott. Csak nyisd ki a szemedet jól. Megtalálod a fűszálban, amikor éppen nő. A virágban, mikor a szirmait bontja. A pillangóban, ahogy szárnyra kél. Ott dolgozik. És ha elég tisztán és elég egyszerűen állasz meg előtte, levette minden magadra aggatott bohóc-cicomát, amit társadalompolitikának, tudománynak vagy előítéletnek nevezel: akkor talán rád is néz. Talán még rád is mosolyog. Mélységes mély, szelíd művész-szemével végigsimogat és azt mondja: - Bizony látom, rossz bőrben vagy fiam. Ideje volt, hogy visszatérj közénk.

Anyai szeretet

Szerencsétlen elkényeztetett gyerekek, akik nem tudnak örülni semminek. De sok van belőlük mostanság! És az a szintén szerencsétlen, önfeláldozó anya, aki „imádja” a gyermekét, és az ezért nem hálás és nem szereti az anyját. Vajon hol siklott ki ez a kapcsolat? Vajon mikor kezdődött a baj, mi a magja, hol a gennygóc?

Mennyire kell visszanyúlni, mélyre és bátor őszinteséggel? Mert ez az igazság, hogy az anya – tisztelet a ritka kivételnek – a gyereken főként önmagát imádja, nem a gyereket. Nem a gyerek a fontos, hanem az ÉN gyerkem!

A szeretet pedig, az az igazi, ott kezdődik, ahol az Én kima-rad a dologból. Szegény anyák hogyan szeressék a kicsinyeiket, amikor nem világosodott meg még előttük soha a maga kápráztató valóságában a testet öltött Szeretet. Az az önzetlen, önfeláldozó Isten, aki Jézus Krisztus. Aki azok mellett az anyák mellett is ott áll segítőkészen, akik nem vesznek Róla tudomást. Aki nemcsak azokat szereti, akik Őt gyűlölik, az ellenségeit is. Tudatlan, tévelygő ellenségeit is. Aki nem ebből a szeretetből táplálkozik, aki nem kéri ezt a szeretetet, az nem tud szeretni, akkor sem, ha a csillagos eget rárajta gyermekére. Ennek a szeretetnek a próbája pedig az, amikor a gyerek hátat fordít az őt nagyon szerető anyának. Az olyan anyának, aki odaadó gondoskodással dajkálja fel, amíg rá-szorult. Amíg megtanult járni, fogta a kezét, ápolta, táplálta, kiszolgálta. De elkövetkezik az az idő, amikor a gyerek önál-lósul, a maga lábára akar állni s a maga útját akarja járni. Ez a krízis keserves próbája az anyai szeretetnek.

A gyerek minden gyöngédséget visszautasít, minden aggo-dalmat alkalmatlannak talál, korlátnak, gátnak érez a szabad-sága ellen. Márpedig aki valamire való ember, az szabad akar lenni a eltép – ha kell erőszakosan – minden járószala-got, minden porázt. És szegény feledékeny anyák ezt nem értik meg, keseregnek rajta, pedig egyszer ők is voltak fiatalok és őket is lázította az, ha dirigáltak és a maguk útjára akarták kényszeríteni a szülők. Mert hát az ember olyan, hogy ha valami neki jó, azt hiszi, az a másíknak is csak jó lehet. Hiszen ő csak a javát akarja a gyerekének, aki olyan kis buta – felnőtt korában is –, hogy csak kárt okoz magának. Jaj de nehéz dolog egy anyának elengedni a gyerekét!

Egy ötgyerekes anya nekem szegezte nemrégiben a kér-dést: - De hol a határ? Nincs szabály! Nem lehet receptet adni, mert voltaképp nincs határ. Elengedni egy gyereket a nixbe, bármilyen előrelátott veszedelemben, tapasztalatlanul, árván nem szabad. Túrni, várni, figyelni, készenlétben állni addig kell, amíg élünk. És ez emberi erőből, még az anyai szeretetből sem telik.

Egyedül egy anya sem tud a gyerekére vigyázni. Egy anya sem tudja elkísérni reménységgel a szívében csúszós, meredek, görbe útjain. Legfőképpen az anyának van szüksége segítségre, hogy a gyerekének segíthessen, amikor annak arra valóban szüksége van.

De hát tudunk mi szeretni egyáltalán? Megtagadni magunkat egy másikért?! És ebben nem kivételek az anyák, mert ők is csak emberek.

Lehetne persze himnuszt énekelni az anyai szeretetről, de én most az érem másik oldaláról akartam igazat írni s egy kis ön-vizsgálatra csábítani azokat a glóriájukat fényesítő, maguktól elragadtatott „jó anyákat”, akik saját képükre és hasonlatossá-gukra akarják átgyúrni a gyerekeiket. Aki nem tisztelik a gyere-kükben a „másik embert”, a külön egyéniséget, Isten terem-tő gondolatát. Azokat az „anyukákat” szeretném gondolkodásra csábítani, akik a kisbabákkal még csak eljátszogatnak, de ser-dülő, bomlodozó, emberré váló gyerekeikkel nem tudnak mit kezdeni s megnyomorítják őket, mielőtt emberré válhatnának.

Egy kisgyerek adott nekem ebből nagy taní-tást, aki egy magas lépcsőről legurult, betör-te az orrát, s akinek én segíteni akartam, hogy megmássza azt a magas lépcsőt. Ki-rántotta kis kezét a kezemből s rám för-medt: „Egyedül!”

Zsindelyné Tüdös Klára

Garai Gábor

PÉLDÁZAT A SZERETETRŐL

I. m. Bertolt Brecht

A szeretetet szét kell osztani
az emberek között — hogy el ne fogyjon.

Azért teszel félre egy maroknyi kovászt,
hogy kenyeret kelessz és süss belőle,
s azzal egész háznép jóllakassad.

Ha nem őrzöl meg egy kevés kovászt
utoljára dagasztott kenyeredből,
tékozlásod bélyegét éget
homlokodra, és sorra elhagynak híveid.

Utolsó falás kenyered akár
tűzbe is vetheted; ha kovász
ég el, éhenvész házörző kutyád is.

Ha nem adsz — vagy ha nem kérsz cserébe
kovászdért — kovászt, s a szomszédod is így
tesz,
egész országok elnéptelenednek.

(Persze, a kovász se mindent keleszt meg,
ha sárba gyúrod, abból nem kenyér lesz:
nem osztja szét s nem őrzi meg magát.)

A szeretetet szét kell osztani,
mert természete szerint oszthatatlan;
mikor már másnak nem jut,
magadnak sem marad belőle.

Együtt élni a fekete kutyával

„Az ember végül homokos, szomorú, vizes síkra ér, szétnéz merengve és okos fejével biccent, nem remél.”
József Attila: Reménytelenül (részlet)

A WHO által készített pár perces videó (<http://www.youtube.com/watch?v=REd0CKnrPck>) találóan ragadja meg a depresszió lényegét. Mint egy fekete kutya, amely az élet minden területén akadályoz, megbénít, beárnyékol. Aki még nem élte át a depresszió sötétségét, az is képet tud alkotni a betegségről. Fontos beszélni, tájékozódni a depresszióról, mert hazánkban és a fejlett országokban egyaránt népbetegséggé kezd válni. Jelenleg 200-300 ezerre becsülik Magyarországon a depressziós betegek számát, de ez csak azokat jelenti, akik betegségük miatt egészségügyi ellátásban részesülnek. A valós szám ennek akár többszöröse is lehet. A tízen- és huszonevesek közt is egyre több a depressziós. A depresszió az első ok az öngyilkossági kísérleteknél és öngyilkosságoknál.

Hangulatingadozás, bűn vagy betegség?

Orvosi szemmel is nehezen körvonalazható, kategorizálható a depresszió. Szakértelmet, jó megfigyelőképességet igényel a pontos diagnózis és a helyes kezelés. A közgondolkodásban nagy a zűrzavar és sok a téves információ a depresszióval kapcsolatban. Sokan hangulatingadozásnak, kedélybetegségnek tartják, és ezzel el is intézik a kérdést. A depressziós betegek lennének a legboldogabbak, ha csak ennyiről lenne szó. Azonban ennél jóval mélyebb, az egész emberi életet átható állapot. Több, mint egy kis felszíni hangulatingadozás, rosszkedv, mely rövid ideig tartó és mulékony. Hoszsan, hónapokon, akár éveken keresztül fennáll, tartós negatív változás, mely a személyiség egészét torzíthatja.

Egyes vélemények szerint csupán önsajnálatról van szó, semmi többről. Ez azért téves, mert aki sajnálatja magát, az viselkedésével fel akarja hívni magára a figyelmet. Azt akarja elérni, hogy elismerjék, szeressék, gondoskodjanak róla. A depressziós azonban háttérbe húzódik, el akar rejtőzni az emberek elől, kerüli a kontaktust. A depresszió bűn – mondják erre sokan. Igen is, meg nem is. Igen, bűn, mint az ember egész lényét megrontó, megbetegítő életállapot, melynek gyökere az eredendő bűn. Ebből a szempontból ugyanúgy bűn a depresszió, mint a hasnyálmirigyrák vagy végtagbénulás. De nem bűn abban az értelemben, mint a hazugság, lopás, házasság-

törés. A depressziós nem tudatosan depressziós, ahogy valaki tudatosan elveszi azt, ami a másé. Sokszor maga a depressziós ember sem tudja állapotának valós okát. És nem bűn abban az értelemben, hogy ha megbánja bűneit a depressziós, akkor nem lesz jobban a bűnbocsánattól, nem éli át a megbocsátás felszabadító érzését.

A legjobb fogalom a depresszióra a betegség. Kifejezi az egész ember egészségének hiányát, az egész-ségnek, teljességnek a megomlását. És jelzi, hogy a beteg orvosi segítségre szorul, kezelést, terápiát igényel. És mint minden beteg, Isten gyógyító Szentlelkére, erejére, szabadítására van szüksége.

Depresszió és hit

Több helyen hallottam a legnagyobb tévhitet depresszió és keresztyénség kapcsolatáról: „Keresztyén ember nem lehet depressziós!” Ha megtértél, akkor boldog vagy, örülsz, az életet pozitívan szemléled, sem-

milyen nehézségen nem akadsz fent, mert meg vagy váltva. Ez a fajta félig vak keresztyén hozzáállás kizár minden szenvedést, betegséget, és vallja, hogy a hívó ember immunis a testi és lelki betegségekkel szemben. Ha mégis megbetegszik, valami baj van a hitével, bünt követett el, Isten megharagudott rá. Ez a fajta látásmód, amellyel, hogy merőben öszörvetségi istenképet hordoz, még teológiailag is helytelen. Egyszerre vagyunk megigazítottak Krisztusban és egyszerre vagyunk bűnösök is – aminek egy következménye, tünete lehet a depresszió. Attól, hogy meg vagyunk váltva, a bűn még az életünk része, és az a fajta teljes megigazítás, mely a büntelenséget jelenti, az örökkévalóságban fog kiteljesedni. Addig az életünk része a szenvedés, a betegségek és a halál.

Hit és depresszió

Tabuként kezeljük, mégis valóság a hit megbetegítő hatása. Az ekkleziogén neurózis, az egyházi, vallásos közeget köthető lelki zavar minden keresztyén irányzatnál, felekezetenél megtalálható. Az egyoldalú, törvényeskedő, túldogmatizáló vallásosság, a Szentírás egyoldalú értelmezése, a bűnös-ség és a bűnbánat túlzott hangsúlyozása könnyen vezethet depresszióhoz a hívó ember életében. Aki csak a szigorú, büntető

Kitekin-tő

istenről beszél, az félelmet és szorongást ültet másokba, mely alapja lehet a depresszióknak és más lelki betegségeknek. (Nem véletlenül fordulnak elő a lelkészgyerekek közt lelkileg túlságosan megterhelt, depressziós emberek – lsd. Timothy, L. - Sanford, M.A.: Muszáj tökéletesnek lennem).

A depresszió nemcsak érzelmi válság, hanem hitbeli válság is. A depresszióban szenvedő ember túlzottan bűnösnek, rossznak éli meg magát, szégyelli az állapotát, alkalmatlannak, elégtelennek gondolja magát. Bibliát olvasva, igehirdetést hallgatva csak azokat a részeket hallja meg, amik tovább erősítik benne bűnösségét, alkalmatlanságát. Ha ehhez olyan lelkész, gyülekezet, keresztyén közösség társul, ahol a törvénykezés, a szigorú, büntető isten áll a középpontban, akkor a depressziós nehezen vagy egyáltalán nem fog megküzdeni betegségével.

Depresszió és Biblia

A Szentírásban több példát is találunk a depressziós emberre. Jónás, Jób és Illés halálvágya, Dávid rettegése és halálfélelme, Jeremiás panaszai mind arról beszélnek, hogy Isten embere is kerülhet depresszióba vagy depresszív állapotba. És az ő példájuk segíthet bennünket, hogy meglássuk, hogyan lehet egy depressziós beteget támogatni, segíteni a gyógyulás útján. Példát ad nekünk maga Isten könyörületből, irgalomból, támogatásból, gyámolításból.

Depressziós beteg támogatása

Ha nem vagyunk biztosak abban, hogy akin segíteni szeretnénk, depressziós-e, akkor először erről kell meggyőződnünk. Ha hetekig nem tudja ellátni az alapvető feladatait, kiesik a munkából, iskolából, állandóan kedvetlen, levert, pesszimista, szürke hangulatú, teljesen elhagyja magát, ápolatlan stb., akkor valószínűleg depresszióban szenved. Természetesen mi nem tudunk diagnosztizálni, de ha erős a gyanúnk, akkor segítsük a másikat abban, hogy fel tudjon keresni egy szakembert, aki megállapíthatja, hogy depressziós-e az illető vagy sem.

Vannak olyan élethelyzetek, amelyek depresszív állapotot idézhetnek elő. Szülés, gyász, válás, munkahely elvesztése, pubertás stb. Ezekben az esetekben nem beszélhetünk depresszióról, de magukban hordozzák a depresszió lehetőségét. Az ilyen élethelyzetbe került embertársunkat ezért is fontos, hogy támogassuk, segítsük.

Folytatás a másik oldalon

Ha biztosak vagyunk benne, hogy depressziós emberrel van dolgunk, fontos, hogy ne ostromoljuk azzal, hogy szedje össze magát. Ez teljesen hatástalan. Ne erőltessük a bibliaolvasást és az imádságot sem, hiszen a depresszió hitbéli válság is. Ne is ítélkezzünk a beteg felett, ezzel csak megalázzuk és eltávolítjuk magunktól.

Fontos, hogy együtt sírjunk a síróval. Az együttérzés, támogatás, együtt szenvedés segít, de közben vigyázzunk magunkra is, nehogy bennünket is beszippantson a depresszió nyomott hangulata.

Az elfogadás kulcsfontosságú. A beteg amúgy is alkalmatlanságát, bűnösségét, tehetetlenségét éli meg. Nem tudja elfogadni önmagát, kevésnek, elégtelennek éli meg egész személyét. Elfogadásunkkal erősíthetjük benne, hogy értékesnek tartjuk, fontos a számunkra, hogy értékesnek tartjuk, fontos a számunkra, törődést, szeretet kap tőlünk, még ha önmagá-

val nem tud is törődni, önmagát nem szereti. Segítsük, hogy szakemberhez, támogató csoportba járjon. A szakszerű segítség mindennél fontosabb. Bátorítsuk mindennapi teendőinek elvégzésben. A legkisebb tevékenység is óriási erőfeszítésbe kerül számára, de a napi rutin némi megtartó erővel is bír.

Jelenlétünkkel, támogatásunkkal, szavainkkal a szerető mennyei Atyára mutassunk, aki nem bünteti, nem kínozza, hanem szereti, elfogadja, hordozza őt.

Imádkozzunk érte. Az orvosi segítség, a támogatás a család és barátok részéről elengedhetetlen, de a legtöbbet Isten Szentlelke teheti a betegért.

Megelőzés

Ha szeretnénk önmagunkat és másokat is megóvni a depresszió kockázatától, akkor tehetünk ellene. A rendszeres mozgás, a pihenés, kapcsolódás, a stabil párkapcsolat, a

biztonságot jelentő családi légkör, a megtartó közösség, barátok, az egészséges istenkapcsolat, az örök értékek felé fordulás, az élet megélése, élvezete, az örömteli tevékenységek mind azt segítik elő, hogy kiegyensúlyozott és teljes életet éljünk. Így nehéz életszakaszokban is könnyebben megtartjuk személyiségünk integritását, ellenállóbbak vagyunk a krízisekkel szemben, jobb megoldási stratégiákat tudunk alkalmazni.

A depresszió az egyik leggyakrabban előforduló lelki betegség. Nincs ellene védőoltás, bárkinél előfordulhat ez a betegség. Tegyük azért, hogy elkerüljük, tegyük azért, hogy a környezetünkben élők is védettebbek legyenek! Ha mégis megbetaláljuk magunkat a betegséggel, ne féljünk segíteni és segítséget kérni!

Szakács Gergely

Sabino Chialá A mai ember egy keresztény szemével

Sabino Chialá boséi szerzetes, biblia-kutató, a keleti kereszténység szakértője. Könyvének alapkérdése: hogyan lehet és kell néznie korunk emberét egy kereszténynek, milyen látásmódot és magatartást tart megfelelőnek

vagy helytelennek bármely kor embere számára a Szentírás és Krisztus?

A szerző tényként állapítja meg, hogy válságos időköt élünk. Az általános krízisből négy válságpontot emel ki: a személyes identitását, az érzelmi kapcsolatokat, a társadalmi viszonyokat és a hitéletét. Ám a válság egyúttal hatalmas lehetőség is. A mai embert (ahogyan minden kor emberét) különféle betegségek gyötrik, „de minden kór mögött van egy pozitív történet is, a cselekvő ember méltóságát kifejező kutatás és a fejlődés édes gyermeke, amely adományként, ajándékként, egy új horizont felé nyíló kapuként is felfogható.” Korunk emberének betegségei – szubjektívizmus, instabilitás, individualizmus, elfeledkezés a „Másikról” – hasonló kérdéseket tükröznek, és mivel az Egyház sem tudott ezekre válaszolni, kortársait „jó pásztor” nélküli „elveszett bárányra” tette, pontosan olyanná, mint amilyenek az evangéliumok leírják az embert (Mt 9,36; 10,616; 15,24; 18,12). Amire szükség van, hogy „bátran és komolyan szembenézzünk azzal a bizonyos bizalmatlan és provokatív kérdéssel (miért?), és próbáljunk meg (magunknak is) választ adni rá.”

Sabino Chialá három újszövetségi történetet elemez, hogy bemutassa: az egyén által bejárni kívánt útnak – amelynek alapkérdései: kicsoda az ember, mit jelent a másik ember számára, s mit jelent Krisztus számára – három szakasza van.

Péter első levelével kapcsolatban kiemeli, hogy az apostolfejedelem többször is arra kéri a közösség tagjait: ne féljenek, ráadásul olyanoktól kéri ezt, akiket valóban üldöznek, mert a viszontagságok együtt járnak keresztény elhivatottságukkal, hiszen abban a paradox helyzetben kell élniük, hogy „idegenek” és ezzel egyidejűleg „minden ember testvérei.” Az üldözöttség bizonyos értelemben a keresztény lét természetes velejárója, amint erre maga Jézus emlékeztetett: „Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” (Jn 15,20). Az a minden teremtményben benne lakozó Krisztus Igéje és a vele való közösség hatékony ellenszere a félelemnek, melyet a gyökereinél lehet és kell legyőzni. „A keresztre feszített és föltámadt Krisztus tanítványa nem fél a világtól, mert

az a megváltás helye. Arra hivatott tehát, hogy minden helyzetben, minden eseményben és találkozásban a hit szabadságát élje meg – a történelem bármely pillanatában született is.” Levelében Péter arra buzdít, hogy Krisztus követői a súlyos megpróbáltatások ellenére „szelíden és tisztelettel tanúsítva” legyenek a remény hirdetői, éljenek tudatos és hiteles életet.

Pál apostol Korintusiakhoz írt első levelét vizsgálva a tanulmány szerzője megállapítja: amit a népek apostola kér, az nem az élet iránti hűség és odaadás elutasítása, hanem képesség annak megmutatására, hogy az életben „semmi nem teljesedhet be önmagában, hanem minden egy későbbi teljesség felé nyílik és törekszik.” Nem kerülnünk kell a házasságot, a hétköznapi dolgokat, „de a tőlük való szabadság – továbbá ama mindenben túlmutató valami – tudatában kell vállalni őket. Szabad kapcsolatban élni valamivel vagy valakivel nem a megtagadásukat vagy a feláldozásukat jelenti, hanem annak hirdetését, hogy ez nem minden, hogy van más.” Ez a más pedig nem a korábbi megtagadása, hanem annak kiegészítése, teljessé tétele. Az „... ez a világ elmúlik” kijelentésben nem a földi élet lebecsülését vagy a világvégét jelentő szlogent kell meghallanunk, „ez egyszerűen annak a tudatosítása, hogy minden elmúlik, tehát mindent mulandóként kell szeretni, amit nem birtokolhatunk, mert a múlt gyermeke.” Pál apostol ugyanarra buzdítja a hívőket, mint Péter: a Krisztusba vetett hit logikájától áthatott életükkel tanúsítsák, mi az alapja reményüknek.

Jézus és a házasságtörő asszony találkozásánál tanulmányozva a kötet írója hangsúlyozza, hogy magatartásával Krisztus világossá tette: a valódi probléma nem az eljárás, hanem a perspektíva. Ezért az utóbbi megfordítására van szükség, s nem is apró korrekciókra, hanem a megfigyelési pont megváltoztatására. A jelenlévők közül Jézus az egyetlen, aki „ítéletet” mond, vagyis szól az asszonyhoz, „de ezt csak azért teheti meg, mert alulról felfelé nézett rá, méltóságának és értékének megfelelően: előbb teremtményként tekintett rá, és fogadta el, csak azután szólt hozzá.” Ki lehet és kell mondani a szavakat, az „ítéleteket” is, de azok csak akkor válnak jogossá, ha olyan ember mondja ki őket, aki előbb elismerte az emberi méltóságot, aki előbb meghajolt a másik előtt. Ez az, amit az evangéliumok szerint Krisztus minden találkozásában meg akart mutatni: az embernek Istentől, a Teremtőtől kapott méltóságát. A megváltás az emberi méltóság visszanyerését jelenti, amelyben egyidejűleg a Teremtő Isten arca tükröződik vissza. Korunk embere – és minden kor embere – pedig „annak az arcnak a képmása, amely ma is megmutatkozik, és arra vár, hogy megismerjük” (Bencés Kiadó, 2013).

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

ISTEN GONDOSKODNI FOG RÓLAD

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Péter 5,7)

Gondolj azokra a dolgokra, amik miatt tavaly aggódtál, vagy mondjuk, amik miatt múlt héten. Mennyi történt meg közülük? A statisztikák azt mutatják, hogy legfeljebb 10%. És segített vagy rontott valamit az aggódásod? És vajon mekkora volt a fizikai és érzelmi megterhelés, amit az aggodalom okozott? Dr. Charles Mayo, a híres Mayo Klinika alapítója mondta: „Az aggodalom károsan hat a vérkeringésre, a szívre, mirigyekre, az egész idegrendszerre. Teljesen aláássa az egészséget. Sosem láttam olyan embert, aki a túl sok munkába halt volna bele, de sok olyat, aki az aggodalomba”. Mikor nézel szembe a ténnyel, hogy túl sokat aggódsz, és mikor teszel ellene valamit? „Mit tehetnék?” - kérdezed. A Biblia azt mondja: „Minden gondotokat őreá (Istenre) vessétek, mert neki gondja van rátok” (1 Péter 5,7). Ha minden napodat odaszánod Istennek, azzal rábízod magad, bízva benne, hogy előtted jár, és javadat munkálja. Csak így lehet élni! Az aggodalom nem működik. Olyan, mint egy hintaszék: mozgásban tart ugyan, de nem jutsz vele sehová! Az élet túl nagy ahhoz, hogy egyedül tudjuk kezelni. Amikor tehát az aggodalom lecsap, hogy prédául ejtse gondolataidat, támadj rá Isten ígéreteivel! Rajta, vidd félelmeidet Isten elé, és figyeld meg, hogyan zsugorodnak össze és hálnak meg! „és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Filippi 4,7). Müller György* mondta: „Az aggodalom kezdete a hit vége, az igazi hit kezdete az aggodalom vége.

* George Fredrick Müller (1805-1898); az „árvák atyja” néven ismert prédikátor és misszionárius. Németországból származott, de fiatalon Angliába ment dolgozni, majd missziós munkát kezdett, Bristolban keresztyén árvaházakat és iskolákat alapított. 1882-ben Magyarországon is járt missziós úton, munkássága és könyvei révén hazánkban Müller Györgyként ismerik.

MEGKOPOTT CSERÉPEDÉNY

Egyszer volt egy jómódú család, ahol anya, apa, nagypapa, és 1 gyerek élt együtt egy fedél alatt. A családi étkezések mindig közösen, az asztalnál zajlottak.

Karácsonykor mindig szép terítő, friss virág, és drága étkészlet került az asztalra, úgy, ahogy illik.

A nagypapa már öreg volt, reszketett a keze, sokat betegeskedett, ezért kilötyögtette az ételt a drága asztalterítőre. Rossz szemmel nézte ezt a menyé, és ezért kortholta az idős embert. Karácsonykor azonban megelégette a dolgot, és nem engedte a családi asztalhoz ülni.

Így a nagypapa a sarokban ült le egy sámlira, ölbe vette a tányérját, és úgy evett. Egy óvatlan pillanatban azonban kiesett az öléből a gyönyörű tányér, tartalmával együtt leesett a konyha kövére, és darabokra tört.

Nagyon mérges lett az asszony, és a férje is, hogy a drága étkészletből eltört egy

tányér, amit nagyon sajnáltak. Rá is ripakodtak az idős emberre az ügyetlensége miatt. Ezért karácsony másnapján elővettek egy csorba, megkopott cserépedényt, és az volt a nagypapa tányérja. Ő nem ellenkezett, beletörődött a sorsába, és elfogadta az ócska holmit. Finom vacsora került bele, a nagypapa pedig könnyes szemmel evett. Szeretett volna ő is az asztalnál ülni a családjával. Újra megismétlődött az eset. Ez a kopott kis cserépedény is kiesett a nagypapa remegő kezéből, és ripityára tört a konyha kövén.

Az anya már készült, hogy ismét leszidja a nagypapát, amikor felugrott az asztaltól a gyermekük, és odasietett a cserepekhez. Elkezdte összeszededegetni óvatosan, egyenként. Erre az apja rákiáltott, hogy üljön le. A gyerek ránézett, és azt felelte.

– Nem ülök le. Összeszedem, és összergasztom a cserepeket, hogy amikor ti lesztek öregek, akkor ti is ebből a tányérból egyetek!

Egy lépés a bölcsesség útján

A bölcsesség megszerzése étellel történik, mégpedig tiszta étellel. Minél tisztább, áttetszőbb az élet, annál mélyebb a bölcsesség. Annál mélyebben érti a Létet, s tán olykor kevésbé az Életet. Ezért a bölcs a mai ember számára ritkán látszik „okosnak” mert nem rejtőzik, nem alkalmaz taktikai hazugságokat, nem ért a pénzcsináláshoz, vagyis Gazdaságkor összes hamissága távol áll tőle. Utóbbiakban járatlan, amitől sokak szemében egyenesen butának tűnik föl. Ráadásul a bölcsesség nemigen váltható anyagi előnyre, mint az ismeret, vagy ahogy szépítve mondják: a tudás. A tudás hatalom. Ez az okosság Francis Bacon (1561-1626) angol politikus-filozófustól származik, és zsinórmértékké vált a kapitalizmus – magyarul: tőkeizmus, pénzizmus, még magyarabban: a pénz- és haszonizmus – kifejlődése során. Mellette a bölcsesség haszontalannak látszik.

A tudás belső, a bölcsesség benső tulajdon. Előbbi az észé, értelemnek is nevezzük, utóbbi a szívé, ezért szívtudásnak is mondjuk. Az értelem a több jelentésű érgyök származéka: tetten ér; lopáson ér; valahol talál – ott ér; valaminek becse, ára – amennyit ér. Az értelem mindegyike képes. Ugyanakkor az életkor előrehaladtával gyöngül, és a halállal elenyészik, ellenben a szívtudás túlélheti a halált és a lélek kincsei közé lépve az Örök Bíró mérlegére kerül...

A bölcsesség és a tudás személyes és emberi: minden időben valakié volt. Aki a tudást lényé bensejében megérlette, azt sajátjává tette, s ha akarta volna, akkor sem szórhatta azt a szélbe. A bölcsesség elmesélhetetlen: kifecseggve gyakorta lapos butaság.

Aki hajdan szakmát akart tanulni, az elszegődött egy mesterhez, s bizony az elején csak alja munkákat végzett: vigyázott a gyerekekre, takarította a műhelyt, cipelt ezt-azt, inasként in-alt, ahova küldték – ez maradt meg a nevében is. Közben leste a mestert, hogyan csinálja. Évek múlva segéd lehetett, és még közelebről leshette a szakmai fortélyokat-fogásokat. Maga is gyakorolhatta egyiket-másikat. Amikor föl szabadult, akkor másik mesterhez szegődött, hogy tőle is tanuljon: sokan a fél világot bejárták, mire maguk is mesternek számítottak. Ha a többi mester elismerte képességeit, bevette a céhbe.

Püthagorasz háza tornácán egy függöny mögül tanított. Az udvaron hallgatták azok, akiket oda beengedtek. A függöny mögé csak néhány kiválasztott léphetett be.

A fölvilágosodás a tudás lázadása volt a bölcsesség ellenében. Sikeresnek látszik, mert a jelek szerint győzött, hiszen a bölcsesség mindenünnen visszaszorulni látszik. De figyelmezzünk: a tudás harcias, a bölcsesség szelíd. „Nem száll szembe a gonosszal, ha-

nem ha megütik jobb orcáját, odafordítja a másikat is. Ha el akarják venni köpenyét, oda adja a köntösét is. S ha ezer lépésre kényszerítik, elmegy kétannyira.” Nem lehet kárt tenni benne? Sőt, a megaláztatások, a látszólagos vereségek egyre erősebbé teszik: a bölcsesség kedvelői mind jobban belésszeretnek? „Szereti ellenségeit, és jót tesz haragosaival.” (Mt 5,39-44 nyomán) Igen csak korszerűtlen alak a bölcs, sőt, meglehet, hogy nagy marha.

Az álmosterek pénzért tanítanak: kicsi tudást csali-áron adnak, olcsón, a nagyobbaknak látszót egyre drágábban és drágábban. Árujuk hatalomtudás: mások kifosztásának technikája.

Jézus, az egyetlen Mester, ingyen tanított, az életével. Tanítványai köréből kilépett a nép közé, az utcán szóba állt akárkivel, gyakorta válogatatlan nagy tömegekhez szólt. Például a Hegyi Beszéd, vagy a két kenyérszaporítás-csoda alkalmával. Ezeknek a lényegéhez tartozik, hogy „mindenki” ott legyen. Jézus szórt a szív-tudást!

Kora nyers körülményei közt együtt élt 12 tanítványával napi huszonnégy órán keresztül: ároktopartokon és gazdagok lakomáin. Ezen kívül volt még 72 külső tanítványa is. Néhány különleges eseményre, például a Színeváltozására és a Getszemáni kerti imájára (Mk 15,33) csak hármat vitt magával: Pétert, Jakabot és Jánost. Az utolsó vacsorán és a lábmosáson részt vett mind, de utána Júdást elküldte, így csak 11 hallgatta a záró nagy tanításokat. Talán ezért: „Ne vesetek szent dolgot ebeknek, s ne szórjátok gyöngyeiteket sertések elé! Különben lábukkal eltaposhatják azokat, aztán megfordulnak és széttépnek titeket.” (Mt 7,6)

Az Első Reggeliből, a Genezáreti tónál, az Ő Országában, csak „Simon Péter, Tamás, a galileai Kánából való Nátánáel, Zebedeus fiai és még két tanítvány” (Jn 21,2) részesült, így csak ők heten a vendégei az Úr halának és kenyerének, ők a tanúi Péter porének és főpásztorra emelésének.

Miért válogatott? Talán azért, mert az üdvösségre minden ember alkalmas, a tanulásra is, a szívtudás befogadására is, de nem egyenlő mértékben. Még a kiválasztottak sem, hiszen Péter, Jakab és János mindkét alkalommal elszenderedett – képtelenek voltak vele virrasztani. A Tábor hegyén a magasztos látvány volt túl erős nekik, a Getszemáni kertben a vért verítékező Jézus halálfelelme?

Tudjuk, hogy még nem voltak eléggé áttetszőek. Jakab elmenekült az Úr mellől, Péter egyenesen elárulta, és Jánosnak is szüksége volt arra az utónevelésre, amit a Szentséges Szűz Istenanya társaságában kapott.

Mi mennyire vagyunk áttetszőek?

Czakó Gábor

Isten és te

Egyedül ISTEN tud ALKOTNI, de az alkotást te tudod érvényre juttatni.

Egyedül ISTEN tud életet TEREMTENI, de te tudod tovább adni.

Egyedül ISTEN adja az EGÉSZSÉGET, de te tudod azt megtartani.

Egyedül ISTEN ajándékozza a HITET, de belőled árad a bizonyosság.

Egyedül ISTEN tud REMÉNYSÉGET ültetni, de te tudsz társadnak bizalmat szavazni.

Egyedül ISTEN képes SZERETETRE ébreszteni, de te tudsz mást szeretni.

Egyedül ISTEN adja a BÉKÉT, de te a mosolyt.

Egyedül ISTEN- től az ERŐ, de te tudsz a csüggedtbe erőt önteni.

Egyedül ISTEN az ÚT, de te tudod azt másoknak megmutatni.

Egyedül ISTEN a FÉNY, de te tudsz mások szemébe ragyogást hozni.

Egyedül ISTEN teszi a CSODÁT, de te hozod hozzá az öt kenyeret és a két halat.

ISTEN egymagában mindenre képes, mégis úgy látta jónak, hogy RÁD IS SZÁMÍTSON!

Szedres-vaníliás fánkok

HOZZÁVALÓK:

A fánkhoz:

- * 50 dkg Nagyi titkai búzafinomliszt
- * 3 dl tej
- * 5 dkg cukor
- * 1 nagy csipet só
- * 3 dkg élesztő
- * 5 dkg olvasztott vaj
- * 1 csomag vaníliás cukor
- * 1 kisebb citrom reszelt héja
- * 2 db tojás sárgája

A krémhez:

- * 0,5 liter tej
- * 1 csomag vaníliás pudingpor
- * 8 dkg cukor
- * 2 db tojás sárgája

A Szedervelőhöz:

- * 20 dkg friss vagy mirelit szeder
- * 4-5 dkg cukor

Elkészítés:

Az élesztőt a langyos tejjel, a cukorral és egy evőkanál liszttel elkeverjük, majd

hagyjuk kissé felfutni. A lisztet a vaníliás cukorral és a reszelt citrom héjával elkeverjük, a felfutott élesztőt hozzáadjuk a tojások sárgájával együtt, majd elkezdjük kidagasztani. Közben belecsurgatjuk az olvasztott vajat és addig dagasztjuk, míg felhólyagzik. Egy tálban letakarva langyos helyen megkelesztjük, majd lisztet deszkára borítjuk. Fél cm vastag lapot nyújtunk belőle, majd 5 cm x 5 cm-es négyzetekre vágjuk. 2 lapocskát egy kevés vízzel összeragasztunk úgy, hogy egymásra fektetjük őket és elforgatjuk rajta és összenyomjuk a közepükönél, melytől kissé elvékonyodik a tészta, majd hagyjuk kissé kelni és forró olajban kisütjük őket. Hagyjuk őket lecsepegni. A krémhez a tojás sárgáját a cukorral, a vaníliás pudingporral és egy kevés tejjel elkeverjük, majd a maradék tejet felforraljuk. Ha felforrt a tej, a pudinggal besűrítjük és sűrű pépet főzünk belőle. A szedervelőhöz a szeder felét a cukorral és egy kevés vízzel feltesszük főni, míg az teljesen pépessé nem fő. Ezután hozzáadjuk a maradék egész szemeket, majd kissé átforgatjuk és lekapcsoljuk alatta a lángot. A kisült fánkokat a vaníliakrémmel és a szedervelővel tálaljuk.

Gyertyaszentelői könyörgés

Az éj sötétje elfutott.
Kedves Fény újra kigyúlt:
Igaz Tündöklő Szent Anyja,
tekints sok kicsi szolgádra!

Belső sötétünk izzad el,
irts lelki fertőt tüzeddel!
Világosítsd érzeinket:
szeressék nappal műveit!

Szónk, szívünk halk-szerénnyé
tedd!
Szívünkbe öntséd értelméd!
Tartsd fülünk', szemünk' bölcs
féken,
s nem hull sikamlós ösvényen...

Taníts a bűntől iszonyra,
erénynek nőjön hű szomja!
Ma minden léptünk úgy vezesd,
hogy Béke-út édig meneszt!

Bírák előtt szolgálóidért
imádj, ha végnapunk elért!
Esdd irgalmát, nehogy végleg
kárhoztasson nagy ítélet!

(11. századbéli ismeretlen)

Jörg Zink:

Uram rád bízom magam

Uram, rád bízom magam, és arra
kérlek, vess véget nyugtalanságom-
nak! Rád bízom akaratomat. Rád
bízom gondolataimat. Rád bízom
terveimet. A gondjaimat és az embe-
reket mind rád bízom, Uram! Ha
félek az ellenség túlerejétől, rád bi-
zom magam. Ha rettegek saját árulá-
saim miatt, rád bízom magam. Meg-
oldatlan kérdéseimet, fáradozásaimat
önmagamért, kínlódó reménysége-
met rád bízom, Uram! Feladom a
harcot a zárt ajtók ellen, és várok
terád.
Csak
te tu-
dod
kinyit-
ni azo-
kat.

Csuka Zoltán

A SZÓTLAN SZERETET

Török Pál emlékének (1885—1943)

**Fényes gyerekszemekkel Pál apostolt
olvastam egykor s bennem megmaradt,
mit szeretetről egy levélben mondott,
s mint zengő érc bongottak a szavak.**

**Évek futottak, próbák jöttek értem,
cipeltem fát, vezettem villamost,
újságot írtam, könyveket nyomattam,
hittem, csalódtam s mindennek ára
most;**

**lángolva bennem új igék kigyúltak
s mint zengő érc és pengő cimbalom
vagyok sokszor, s ha fájdalom zsong
bennem,
vagy öröm csendül — kedvvel vállalom.**

**De túl e zengés egybeborulásán
néma sugárral ég a szeretet,
mint rádióban halványfényű lámpa
világol s hoz nagy messzeségeket.
S tudom: mit szótlan kaptam, az
a legtöbb,
egy mozdulat, tekintet — értelem,
ez volt a hullám, amely minden zengést
kiváltott, s él túl időn s téreken,**

**viaskodáson, problémákon is túl.
S túl harcokon, átküzdött éveken.
Szótlan szeretni s zengőn cselekedni —
ezt adta Pál s az élet énnekem.**

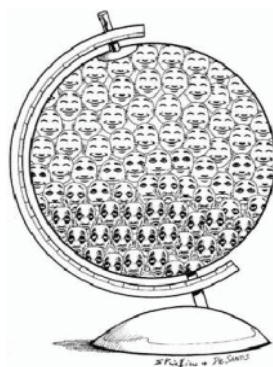
Káin bélyege

A globalizáció szomszédokká tesz minket, de nem testvérekké, idézte elődjét, XVI. Benedek pápát tegnap a katolikus egyházfő, amikor a béke világnapján a híveket üdvözölte, akik a remény szerint testvérei egymásnak, nem csak szomszédai.

A templomban összezsúfolódtott emberek zsebében ezrenyi mobiltelefon dolgozott csendben, lehalkítva, szótte össze a nagy gyülekezetet egy virtuális közösséggé, hogy utólag kiderüljön, az embereket éppen annyira elválasztja egymástól a virtuális közelség, mint amennyire összeköti őket. Soha nem tudtunk többet Dél-Szudánról vagy Szíriáról, mint manapság, hiszen ott virítanak a hírek az okostelefonon, fotóval, videofelvétellel, de soha nem voltunk kitéve ennyire az álinformációk és jól szerkesztett hazugságok özönének sem.

Rádásul mikor azt hisszük, teszünk valamit, mert virtuálisan üzenetet küldünk vagy tiltakozunk, esetleg támogatunk egy ügyet, az csak lustaság. Ne kelljen felkelni a fotelból, ez a lényeg. A globalizáció okozta lustaság pedig odáig fajul, hogy egyes újságírók és politikusok szerint virtuálisan akár forradalmat is lehet szervezni, és elűzni a diktátort. Pedig ahhoz az embernek hús-vér valójában jelen kell lennie. Semmiféle alkalmazás nem képes változást elérni, ha mi magunk nem teszünk érte.

A globalizáció szomszédokká tett minket, mégpedig olyanokká, akik irigykednek a szemben lakó kocsijárá, mérgesek, ha ugat a kutya, és a biztonsági ajtón lánc, keresztpánt és mozgásérzékelő van. Bár egymás mellett élünk, soha nem voltunk még ennyire magányosak és ennyire bizonytalanok a másikkal kapcsolatban. Arra a bizonyos, hatalmas lépésre, amely a szomszédot elválasztja a testvértől, nekünk kell rávennünk magunkat. Azt nekünk kell meglépnünk, az virtuáli-

san nem működik.

Hát őrzője vagyok én testvéremnek? – kérdezte Káin, miután irigységből és önzésből megölte testvérét, Ferenc pápa pedig erre mutatott rá, igenis őrzői vagyunk egymásnak, akár-mit tanít is a mai kor szelleme. Minden ember felelős minden emberért, egy közös atya gyermekeiként ez kötelességünk. Ha ez nem megy, akkor marad a biztonsági lánc, a szomszéd zöldbb füve s a mérszárlás Szíriában.

Ilyenkor a tévé is bemutatja, milyen nagy tömeg lep- te el a Szent Péter-bazilikát, milyen sokan vágynak arra, hogy a pápa szavát hallják. Akár meg is nyugodhatunk, hogy nem vészett el minden, még mindig tömegeket moz- gat meg az evangélium. De illúzió azt hinni, hogy Ferenc pápa népszerűsége az isteni üzenet- ből fakad. A mai kor szelleme szerint nem sza- bad semmiféle felső hatalmat elfogadni, a példa- képeket össze kell törni. Ne nézzünk fel senkire, csakis egyetlen ember számít, ez pedig az, aki ezeket a sorokat olvassa.

Ferenc pápa tegnap arra szólította fel a híveket, hogy háromszor egymás után mondják: Mária, Isten anyja, ahogy az ötödik században az efezusi zsinaton tették a régi keresztények. Szűz Mária kultusza valaha nagyon élő volt, mára eltűnőben van, épp a testvériség érzésével együtt.

Ferenc pápa nagyon aktív és nagyon hatásos egyházi vezető, de a körülötte levő médiafelhajtás nem jelenti azt, hogy a társadalom jobbra, szeretetteljesebbé vált. Ő egyszerűen virtuálisan és fizikailag is népszerű, az elgondolkodó, roppant bölcs Benedek után fiatalos és friss, pedig pontosan ugyanazt az üzenetet adja át. Akinek van füle, hallja, de nagy kérdés, hogy ki akarja hallani az isteni üzenetet, meghallani az evan- géliumot a média alkotta zűrzavaron keresztül, s ki az, aki inkább beteszi a fül dugót, hogy továbbra is csak magával fog- lalkozzon.

Átvétel: Magyar Kurír

Januárban Szent-Gály Katával

1. Ha gyertya vagy: ne félj elégni!
2. Mária a nagy ajándékozó:
ő adja Jézust a Mennyei Atyának,
ő adja József kezébe,
ő adja Simeonnak és nekem is.
- Mária odaadhatja Jézust, -- mert az "övé".

- Ha visszavetted azt,
amit egyszer az oltárra letettél:
Isten hamarabb megbocsátja neked,
mint a saját lelkiismereted.
3. Az áldás mindig Istené, -- akkor is, ha vannak gyógyszereink, melyek végtelen bölcsességéről tanúskodnak.
4. Ne azt reméld, hogy Isten megkímél a szenvedéstől, hanem azt, hogy erőt ad hozzá!

- A halál éppen olyan titokzatos gondolata Istennek, mint az, amit mi életnek nevezünk.
5. A szeretet olyan gyöngeség, mely hősiességre képesít.
6. Ha valakit megajándékoztunk mosollyal: ajándékot adtunk saját magunknak is.

- A Világot nem a jólét fogja lakhatóbbá tenni, hanem a mások felé forduló szeretet.
7. Az Evangélium: örömhír. Kereszténységünk nagy szépséghibája, hogy oly kevéssé látszunk boldogoknak.
8. Mások becsülete éppen olyan szent, mint a magunké.

- A gyanúsítás akkor is vétek, ha csak a szívünkben dédelgetjük, -- a gyökereken rágódó féreg legalább annyi kárt okoz a növénynek, mint a leveleken élősködő.
9. Az Úr nem azt kívánja, hogy megvitassuk: ki és mennyire volt hibás, hanem hogy megbocsássunk egymásnak.
10. A szenvedés jellemalakításunk kemény eszköze. Aki jól szenved: jóakaró és megértő emberré válik; aki rosszul: keserű lesz és gyűlölködésre hajlamos.

- Ha azt szeretnéd, hogy gyógyítani tudj szavaddal: sokat imádkozz,
-- a gyógyforrások mélyről fakadnak.
11. Az imádság ismerete olyan kincs, mely a legszegényebb életet is gazdaggá teszi.
12. Sok nehéz pillanat van az életben, amikor a baráti kézszorítás megfizethetetlen,
-- ezt igényelte Krisztus is az Olajfák hegyén, és ezt igényli ma is: testvéreinkben.

- Sokan azért annyira magányosak, mert nem tudnak önmagukból kilépni.
13. Ne becsüld le mások keresztjét:
Isten azt nem tehozzád méretezte!
14. A ma életszentsége más, mint az elmúlt századoké, de lényege szerint mégis ugyanaz, -- a Szentírásról is mindig korszerű fordítás készül, de anélkül, hogy mondanivalója megváltoznék.

- Ha keresztet vetsz magadra, nemcsak hitvallást teszel Krisztus mellett, hanem azt is jelzed, hogy kész vagy osztozni sorsában.
15. Úgy élj, hogy mások könnyebben tudjanak hinni!
16. A jók azért jók, mert rászoktak a jóra, a rosszak azért rosszak, mert rászoktak a rosszra -- a megszokás félelmetes hatalom, mely nagy valószínűséggel előre vetíti jövőndő sorsunk árnyékát.

- Kevés nagyszerűbb dolog van, mint jóvátenni azt, amit rosszul tettünk!
17. Az irgalom: olyan szeretete Istennek, amelyre mindig van jogcímünk.
18. Kevesen kapnak hivatást, hogy munkások legyenek Isten világméretű szőlőjében, de egy "háztáji kert" mindannyiunk életéhez hozzátartozik.

- A keresztény család fogalma imaközösséget is jelent.
19. Szeressük egymást, hogy Isten is szeretessen bennünket!
20. Csak megszólalni könnyű, a megszólást jóvátenni végtelenül nehéz.

- Ha szeretetlen gondolatok zavarának: szeresd jobban Istenedet, mert az istenszeretet növekedése magával hozza emberszeretetünk növekedését is.
21. Aki sokat fecseg, elveszti azt a keveset is, amit nagy nehezen begyűjtött szívébe.
22. Milyen melegséggel tudjuk kimondani: az én otthonom, az én családom, az én hazám -- érezzük bele ezt a melegséget az "én egyházam" kijelentésbe is.

- Szeresd azt a sorsot, melyet Isten akartának felismertél. Ő arra adta áldását, és ott lehetsz szentté egyedül.
23. Az érthetetlen kulcsa Isten kezében van, -- Ő csak a mennyországát adta át Szent Péternek!
24. A jeget feltörni könnyebb, mint azt a kérget, mit az anyagiasság épít a szívünk köré.
A meggyőződés olyan erős hit, mely már képes arra, hogy átalakítsa egész életünket.
25. Ha valahol nem beszélhetsz Krisztusról, magadon még mindig bemutatathatod Őt.
26. A holnap útját nem tudod, de azt igen, hogy Isten holnap is figyelemmel fogja kísérni lépéseidet, -- úgy, mint ma!

- Isten mindig emberközelben van, csak mi nem élünk mindig istenközelben.
27. Úgy kezdj az imához, hogy akarj is benne találkozni a te Isteneddel!
28. A hangoztatott kereszténység csak önreklámozás, semmi több, -- mellyel vagy elérni, vagy takarni akarunk valamit.

- Ahol sok a szó, ott Isten Leke nem tud szóhoz jutni!

Ami szabaddá tesz

Amennyivel magasabb az ég a földnél, akkora a különbség az Isten adta szabadság és a földön kiharcolható szabadság között - mondta nemrégiben Regéczy-Nagy László, a Történelmi Igazságtétel Bizottság elnöke. Az 1957-es Bibó-Göncz-Regéczy-per harmadrendű vádlottja a szabadságharcok jelentőségéről és az igazi szabadságról beszélt az 1956-os magyar és az 1989-es romániai forradalom hőseire emlékezve.

Az 1989-es romániai forradalom hőseire emlékezve állított kopjafát az Erdélyi Gyülekezet Budapesten a közelmúltban. A megemlékezésen Regéczy-Nagy László, a Történelmi Igazságtétel Bizottság elnöke, pasari református gyülekezeti tag azt mondta, a magyarságnak meg kellett tanulnia kételkedve tekinteni a kivívott szabadságra, ám az a szabadság, amelyért Jézus Krisztus adta az életét, "olyan igazság, ami alatt kár lenne megalkudni". Az 1956-os szerepvállalásáért tizenöt év börtönre ítélte Regéczy-Nagy László beszédét az alábbiakban teljes terjedelmében közöljük.

Majdnem laposan közmondásszerű, hogy a magyarság történetének közel fél évezrede szerves része a szabadság utáni vágy, az azért folytatott küzdelem. Illyéstől tanultam, hogy milyen hatással lehet a nemzet jellemére az, hogy nálunk évszázadokon át aki kiállt a hazáért, fejét vesztette, s megmaradt szaporítani a fajt az, aki behódolt. Ez azt jelenti, hogy harcoltunk a szabadságért, rajtavesztettünk, a nemzet legjobbjait áldoztuk fel nagyon soványka eredményért, és ez meg is látszik rajtunk. Hiszen a háborúban általában a legjobbak esnek el, és akik megmaradtak, azokat a győztes megtörte, felhígította a tudatukat, meghamisította a történelmüket. Nem vagyunk már azok, akik fél évezreddel ezelőtt voltunk. Emberileg szólva, „nagyon ráfizettünk”.

Az agg Kossuth turini magányában azon töprengött, hogyan hagyhatná a maga harcánál a tanulságát az utókorra. Híresen jó fogalmazó volt, és végül négy rövid mondatot írt le: „Nem győztünk, de harcoltunk. Nem törtük meg az elnyomást, de akadályoztuk. Nem mentettük meg a hazát, de védjük. És ha egyszer a történelmünket megírják, annyit elmondhatnak rólunk, hogy ellenálltunk.” Ismerve a szinte természetünkké vált mindenkor szabadságharcot, minden évszázadban legalább egyszer megvívott szabadságharcaink veszteséglistáját, ez bizony eredménynek sovány. De ha a másik oldalról nézzük: ha ezt sem tesszük, mi lenne ma belőlünk? Semmi! Meg se maradtunk volna.

Ezen még el lehetne morfondírozni egy darabig, mert hiszen emberek vagyunk, és szabad nekünk a magunk dolgait emberi színvonalon értékelni, a tanulságokat levonni. Aztán az ember egyszer csak azt találja a János evangéliumában, hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” „És az igazság, ha megismeritek, szabaddá tesz titeket.” Másféle szabadság, az Isten szabadsága. Jézus Krisztus nem arról beszélt,

amiért mi az életünket áldoztuk.

Megroppantam, amikor ez egyszer elért a tudatomig, sőt azon túl, annál mélyebbre. Mondjam úgy, hogy a szívemig? Uram, hát én a többi magyarral együtt teljesen tévúton jártam volna mostanáig? De aztán Jeremiás történetét olvastam megint, akit, szegényt, a királyt körülvevő hatalmi kör, amelyik a királyt is sakkban tartotta, bedobattott egy pöcegödörbe. Érdemes elolvasni a körülményeket. Olyan sűrűn beépített városban, mint amilyen Jeruzsálem volt, az egykori víztartály, ciszterna, víz helyett sarat tartalmazott, és abba belehánytak minden fölöslegesét. Ebbe dobták bele Jeremiást, hogy ott haljon meg. Nemcsak halál, de csúf halál is várta ott. Azután az Úristen szabaddá rendelt a számára; egy szerezsen, egy hívő szerezsen a királyi udvarból addig járt a király nyakára, míg a király dacolva a klikkel harminc embert kirendelt, hogy húzzák ki Jeremiást abból a fertőből, amelyben nyakig volt. Megszabadult, és a tömlőc udvarán várhatta be Jeruzsálem ostromának a végét, és amíg volt kenyér a városban, mindennap kapott ő is egy darabot.

A förtelmes halálhoz képest ez szabaddulás volt. Az általuk áhitott szabad élethez képest csak egy kicsit enyhített rabság. És mégis, Isten vele volt Jeremiással – ne tagadjuk meg tőle – csúnya, huszadik századi, túlzásba vitt pietizmus lenne, ha ezt semmibe vennénk. Jeremiás könyörgött a királynak: Uram, király, ne engedd, hogy visszavigyenek a tömlőcbe, mert ott halok meg.

Szóval ez a szabadság, amely a mi szintünkön vívható, ez is szabadság. Csak amennyivel magasabb az ég a földnél, amennyire megfoghatatlan a számunkra, négydimenziós lények számára a végtelen, akkora a különbség az Isten adta szabadság és a földön kiharcolható szabadság között. Jó ezt tudni! Most is harcolunk a szabadságért. '56-ban én aztán alaposan láthattam, hogy fiaink és lányaink milyen hősi módon harcoltak a haza szabadságáért. Fogalmuk se lehetett arról, hogy milyen az utcai harc. Pokol! Mint egykori katona tanultam én: a legrosszabb fajta harctér a város.

Hősnek kellett lenniük. És aki nem esett el a harcban, az ott ült egy emelettel alattunk a földszinti zárkákban. Mi – a Nagy Imre-per kapcsán elítéltek – azt hittük, hogy a tizenöt év meg az életfogytiglani ítélet nagyon súlyos, míg ki nem derült, hogy alattunk vannak a halálos zárkák, ahonnan minden nap kivesznek egy, néha két embert, és viszik az akasztófa alá. Micsoda különbség! És ezeknek a hős gyerekeknek ott is hősnek kellett lenni, másodszor is. Nem remegve, sírva, visítva, ellenállva, kapá-

lózva, hanem hősként menni az akasztófa alá. Ha nem fizettek az életükkel az utcai harcban, fizettek az akasztófa alatt. Nagy ár ez, és sokat kaptunk érte.

Mégis, más dimenzióban van az, amiért Jézus Krisztus adta az életét, az a szabadság, amire az Ő megismerése, az Ő igazságának a megismerése visz el bennünket. Azt mondta Pilátusnak, hogy én azért jöttem, hogy tanúbizonyságot tegyek az igazságról. Ez a kifinomult római elme kinjában elmosolyodott, hogy „Micsoda az igazság?”

Mi pedig megtanultunk nagyon is kételkedve tekinteni arra a szabadságra, amelyet emberileg elérhetünk. Nem tartós az, s amíg megvan, addig is olyan nehezen éljük meg, mi, magyarok talán még nehezebben, mint mások.

Széchenyi négy bokorba szedte össze a magyar nemzeti hibákat, bűnöket: szalmaláng-természet, érzelmi politizálás, irigység és a közügyek iránti restség. Érdemes elgondolkodni, hogy magyarok vagyunk mi még? Hát, legalábbis a nemzeti bűnökben való alapos részvételünkkel bármikor bizonyítani tudjuk, hogy igen, már ha ez a kritérium.

Olyan ígéret nincs, hogy a teljes magyarság megtér. Amikor ránk szakadt az a ketős ítélet, Rákosi, ez a gonosz elme azt mondta róla Stomm Marcell tábornoknak, a rangidős hadifogolynak: „Nézzé, én nem ígérhetek maguknak egyebet, mint Moháccsal súlyosbított Trianont.” Ezt kaptuk, és az akkori magyarságnak jó része összeroskadt, szembenézett az Úristennel, a bűneivel, és ebből lett az az ébredés, amelyből a református egyház még ma is él.

Szóval megismerjük az igazságot, amit csak hittel lehet megfogni. És ha szabad a római levélből idéznem: „azért hitből, hogy kegyelemből legyen.” Minden nap kicsit győtrődve imádkozom azért, hogy minél több magyar megismerhesse ezt az igazságot. Akkor talán másként vívnánk a szabadságharcunkat, és amire eljutottunk, másképp élnénk meg. A Széchenyi által emlegetett nemzeti bűnök a harcra talán alkalmassá tesznek minket, de a szabadság megélésére egyelőre nem. Most itt azért, magunk között, örömmel kell mondanom, hogy valami mintha megmozdult volna; s most elsősorban az emberi szívekre gondolok. Nem azt mondom, hogy ébredés kezdődött, nem, nem erről van szó. De mozgott valami ama bizonyos, emberi módon megtapasztalható, kivívható szabadság terén. Nem is olyan régen fogalmazott úgy Csiha Kálmán néhai kolozsvári püspök, hogy ma a nemzet szíve a határokon kívül van. Igaza volt! Ez körülbelül tíz évvel ezelőtt történt. Ma már valami ahhoz hasonlót talán itthon is várhatunk, és azért akkor hálát is kell adnunk. Azonban az igazi szabadság az, amiért Krisztus meghalt, az az ő igazsága. Kár lenne ez alatt bármi egyébbel megalkudni.

*Regéczy-Nagy László
Elhangzott az Erdélyi Gyülekezetben 2013.
november 24-én.*

A jobb szamaritánus

Amikor másodszor is Jerikó felé ment, megint talált egy sebesültet a szamaritánus. Harmadik, negyedik, ötödik útján újabb és újabb áldozatok feküdtek az országúton. Százszor tette meg az utat és száz szerencsétlen feküdt ott, majd ezerre és ezerre bukkant. Mindig ugyanazon a helyen. Ez foglalkoztatta, amikor 2333-madszor ment Jeruzsálemből Jerikóba. Szinte belebotlott az újabb sebesültbe annyira gondolataiba merült. Sőhajtva szedte elő a kötszert a nyeregtarisznyából, rutinosan látta el a 2333. sebesültet.

Gyakorlott mozdulattal emelte a számár a vérborított testet, és lám, az állat magától indult el a fogadó felé a jó ismert úton. A számár és a sebesült szerencsésen meg is érkeztek.

A szamaritánus ugyanis a sivatag felé tartott, hogy megkeresse a rablótanyát. Mert amikor a 2333. áldozatba botlott, hirtelen rádöbrent, hogy sokkal jobb szamaritánus lehetne, ha végre a tettesekkel is törődne, s nem csak ragtapaszokat osztogatna...

Elhatározta, hogy a rablókon fog segíteni.

Később zavartalanul utazhatott Jeruzsálemből Jerikóba.

Sok időt takarított így meg...

Felnőtt katekézis február 14-én az esti misét követő- en!

Témánk:

A keresztény—a bűnnel harcban álló ember

Helyszín:

A kolostor Hajnal Zénó terme

Ma is!

Ma újra rád csodálkozom. Újra megérint toborzó szavad.

Átzenget tovább századokon, ahogyan nem az erőseket, magabiztosakat hívogatod, csak a kicsiket, megterhelteket, gyengéket, fáradtakat.

Aki magának is teher, s már senkinek se kell, az kell neked.

Volt-e valaha kívüled vezér, aki így toborzott sereget?!

Századok szállnak. Vén Földünk forog. Letűnnek vezérek, diktátorok, ember alkotta rendszerek...

De Teneked ma is van sereged! S ma újra rád csodálkozom. Újra megérint fáradtakat és megterhelteket toborzó, hívó szavad.

Hisz így állhattam seregedbe én is, hogy boldogan szolgáljalak! Századok szállnak, tűnő fellegek.

De neked, élő Krisztus, láthatatlan Vezér, Ma is van sereged!

Túrmezei Erzsébet

A korondi templom kertjében van felfüggesztve

Mégis

- Az emberek esztelenek, következetlenek és magukba fordulnak, mégis szeresd őket.

- Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó gondolat vezérli cselekedeted, mégis tégy jót.

- Ha sikeres vagy, hamis barátokat és igazi ellenségeket nyersz, mégis érd a célt.

- Ha jó, amit teszel, holnap már feledésbe megy, mégis tedd a jót.

- A becsületesség, az őszinteség sebezhetővé tesz.

- Mégis légy becsületes és nyílt.

- Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt, mégis építs.

- Az embereknek szükségük van a segítségedre, de ha segítesz, támadás érhet, mégis segíts.

- A legjobbat add a világnak, amid csak van és ha verést kapsz cserébe, mégis a legjobbat add a világnak, amid csak van.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520